

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., zástupce předsedy senátu JUDr. Jana Engelmana a přísedících JUDr. Marka Bodláka, JUDr. Mileny Čečotkové, JUDr. Jiřího Machourka a prof. JUDr. PhDr. Miloše Večeři, CSc. při ústním jednání dne 22. 10. 2019 ve věci návrhu **městské státní zástupkyně v Brně**, se sídlem Polní 41, Brno, ze dne 25. 2. 2019, sp. zn. SPR 116/2019, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **Mgr. Soni Bednářové**, státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně, zast. JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice,

t a k t o :

I.

Mgr. Soňa Bednářová,

státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně, trvale bytem X,

s e podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **z p r o š t ů j e** kárného obvinění spočívajícího v tom, že

jako dozorová státní zástupkyně v trestní věci Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 4 ZN 2761/2017 se po provedeném dohledu Krajského státního zastupitelství v Brně neztotožnila s jeho pokynem k zahájení úkonů trestního řízení, tento odmítla splnit a věc předložila k provedení vnitřního dohledu svému vedoucímu státnímu zástupci v souladu s Pokynem obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 1/2017, který jí po jeho provedení dle § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství uložil, aby v souladu s ustanovením § 157 odstavec 2 trestního řádu příslušnému policejnímu orgánu uložila zahájit úkony trestního řízení dle § 158 odstavec 3 trestního řádu pro skutek, jehož se měl dopustit M. B., narozený X, tím způsoben, že:

dne 19. 9. 2014 v Brně na ulici Veveří 102 v pobočce Fio banky jako jednatel společnosti X, z bankovního účtu uvedené společnosti vybral finanční prostředky ve výši nejméně 64.000,-Kč, které na tento účet byly zaslány na podkladě předchozího jednání se společností X, a tyto finanční prostředky si ponechal pro vlastní potřebu, čímž způsobil jím zastupované společnosti X v likvidaci škodu ve výši nejméně 64.000,- Kč,

v němž je možné spatřovat důvodné podezření ze spáchání přečinu zpronevěry dle § 206 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku, a nad tímto přípravným řízením vykonávat účinný dozor nad zachováváním zákonnosti,

a tento pokyn dne 8. 11. 2018 zcela neodborně odmítla splnit se zdůvodněním, že jej považuje za nezákonný a namítala zejména svou místní nepřislusnost pro jeho provedení, přestože tento pokyn z podstaty svého obsahu a konkrétních skutkových a důkazních okolností nezákonným nemohl být, když se předmětný skutkový děj odehrál na území města Brna, nikdy předtím nebyl

předmětem žádného řízení u jiného orgánu činného v trestním řízení a o určení její místní příslušnosti k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v trestním řízení bylo rozhodnuto pravomocným a vykonatelným rozhodnutím státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 26. 1. 2018, sp. zn. 2 KZN 1904/2018, a toto rozhodnutí shledalo správným i Vrchní státní zastupitelství v Olomouci po provedeném výkonu tzv. dohledu nad dohledem, a nelze tedy určení místní příslušnosti v této trestní věci vyjevené závazným dohledovým pokynem hodnotit jako „nezákonný pokyn“,

čímž měla spáchat

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

protože

tento skutek není kárným proviněním.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **se p ř i z n á v á** kárně obviněné náhrada nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením ve výši **18 635 Kč**.

II. Česká republika – Městské státní zastupitelství v Brně, se sídlem Polní 41, Brno, **je povinna zaplatit** kárně obviněné náhradu nákladů v celkové výši **18 635 Kč** ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Kárné obvinění

[1] V návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 25. 2. 2019 kárná navrhovatelka uvedla, že policejní orgán v Břeclavi zahájil úkony trestního řízení proti M. B. Okresní státní zastupitelství v Břeclavi (dále také „**OSZ v Břeclavi**“) věc postoupilo z důvodu místní příslušnosti Městskému státnímu zastupitelství v Brně (dále také „**MSZ v Brně**“). Vzhledem ke vzniku sporu o místní příslušnost byl tento spor rozhodnut Krajským státním zastupitelstvím v Brně (dále také „**KSZ v Brně**“) tak, že k úkonům v trestním řízení v dané věci je příslušné MSZ v Brně. V rozhodnutí sporu o příslušnost KSZ v Brně vypořádalo také námitku kárně obviněné, že věc M. B. byla již předmětem jiného trestního řízení, z něhož měla být nejprve vyloučena. Kárně obviněná však závěry pravomocného a vykonatelného rozhodnutí nerespektovala a zrušila záznam o zahájení úkonů trestního řízení, protože bylo nezákonné, neboť v téže věci již bylo trestní řízení vedeno. Tento právní názor tedy vycházel z již KSZ v Brně vyvráceného chybného názoru kárně obviněné. Z podnětu OSZ v Břeclavi byl proveden dohled nad činností kárně obviněné ze strany KSZ v Brně. Výsledkem tohoto dohledu bylo, že její postup byl nezákonný. S ohledem na tyto závěry pozvala kárná navrhovatelka kárně obviněnou k projednání věci. Ta to však odmítla učinit. Následně kárná navrhovatelka udělila kárně obviněné výtku, mimo jiné za nekvalitní výkon dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení v této trestní věci.

[2] Kárně obviněná přesto ve věci nekonala a namísto toho vyhotovila podnět Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci (dále jen „**VSZ v Olomouci**“) k výkonu dohledu nad postupem KSZ v Brně. Ačkoliv má právo nesouhlasit se závěry rozhodnutí o místní příslušnosti, musí je respektovat, dokud není rozhodnutí cestou mimořádného opravného prostředku zrušeno nebo by bylo konstatováno, že jím byl porušen zákon. Proti kárně obviněné byl proto podán pro způsobené průtahy v období od 16. 6. 2018 do doby podání kárného návrhu návrh na zahájení kárného řízení, o kterém bylo před Nejvyšším správním soudem vedeno řízení pod sp. zn. 12 Ksz 7/2018.

[3] Po vykonání dohledu ze strany VSZ v Olomouci byl dán MSZ v Brně ze strany KSZ v Brně pokyn, aby MSZ v Brně uložilo policejnímu orgánu znovu zahájit úkony trestního řízení a následně nad tímto přípravným řízením vykonávalo účinný dozor. Tento pokyn odmítla kárně obviněná jako dozorový státní zástupce splnit, přičemž svůj postup odůvodnila shodně jako v předchozích přípisech, tedy že není místně příslušná k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v trestním řízení.

[4] Institut dohledu je výkonem oprávnění stanovených zákonem č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „**zákon o státním zastupitelství**“) k zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství (instanční dohled) a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství při výkonu působnosti státního zastupitelství (vnitřní dohled). V rámci vnitřního dohledu je vedoucí státní zástupce oprávněn vykonávat dohled nad postupem státních zástupců a vyšších úředníků působících u státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a dávat jim pokyny k postupu při vyřizování věcí v příslušnosti tohoto státního zastupitelství. Státní zástupci jsou povinni řídit se pokyny vedoucího státního zástupce nebo jím pověřeného státního zástupce, s výjimkou pokynu, který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem.

[5] Kárná navrhovatelka provedla v souladu s pokynem obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 1/2017 sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce, sp. zn. 1 SL 903/2015, o výkonu dohledu v soustavě státního zastupitelství („**pokyn obecné povahy o dohledu**“) vnitřní dohled dle § 12e zákona o státním zastupitelství. Při jeho provedení vycházela i z materiálu, který předložila kárně obviněná, když odmítla splnit pokyn krajského státního zastupitelství. V rámci vnitřního dohledu shledala, že je nutno se řídit pravomocným a vykonatelným rozhodnutím nadřízeného státního zastupitelství o tom, že MSZ v Brně je místně příslušné k úkonům trestního řízení v dané věci. Podle § 12e odst. 1 zákona o státním zastupitelství proto uložila kárně obviněné pokyn, aby příslušnému policejnímu orgánu uložila zahájit úkony trestního řízení ve věci M. B. a nad tímto přípravným řízením vykonávala účinný dozor nad zachováváním zákonnosti.

[6] Dne 8. 11. 2018 kárně obviněná odepřela splnění tohoto pokynu s tím, že je v rozporu se zákonem. Namítala zejména nezákonnost rozhodnutí nadřízeného státního zastupitelství o určení místní příslušnosti a na to navazujících závěrů vnějších i vnitřních dohledů. S ohledem na to, že na splnění pokynu kárná navrhovatelka trvala a neztotožnila se s důvody, které uvedla kárně obviněná v záznamu o odmítnutí splnění pokynu, byla věc v souladu s § 12e odst. 3 zákona o státním zastupitelství kárně obviněné odejmuta.

[7] Dohledový pokyn z podstaty svého obsahu a konkrétních skutkových a důkazních okolností nezákonným nemohl být. Podmínky pro zahájení úkonů trestního řízení byly dány, stejně tak jako podmínky pro vykonávání řádného a účinného dozoru státním zástupcem MSZ v Brně, které bylo s ohledem na místo spáchání trestného činu místně příslušné. I kdyby hypoteticky připustila, že nerespektování textu zákona při určení místní příslušnosti a konstantní judikatury k této otázce již nebude považováno za neodborný postup, ale za vyjádření odlišného právního názoru na řešení jakékoliv právní otázky, nic to nemůže změnit na zákonnosti

uloženého pokynu a nutnosti jej i přes případný odlišný názor splnit. Kárně obviněná nevysvětlila, v čem byl pokyn nezákonný

[8] Kárná navrhovatelka s ohledem na dosavadní výborné pracovní výkony kárně obviněné navrhla jako přiměřené souhrnné kárné opatření, ve spojení s již uděleným kárným opatřením rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2019, čj. 12 Ksz 7/2018 – 160 (dále jen „**kárné rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I**“), snížení platu o 10% na dobu 12 měsíců.

II. Obhajoba kárně obviněné

[9] Kárně obviněná se ke kárnému obvinění vyjádřila písemně, v rámci svého výslechu, v dalším průběhu ústního jednání a v rámci závěrečné řeči.

[10] Ve své obhajobě namítala, že pro daný skutek již nemůže být kárně postižena, neboť za dané jednání byla postižena jednak výtkou, ale o skutku bylo rozhodnuto také kárným rozhodnutím ve věci Soni Bednářové I. Postižena byla za svůj právní názor, který byl vyjeven ve zrušovacím opatření a ten se nezměnil. Výtka byla navíc udělena neoprávněně, neboť byla postižena za nerespektování právního názoru KSZ v Brně, který však nebyl dán v závazné formě. Nepochybně se závěr o totožnosti skutku vztahuje alespoň k části skutku, ve které jí je kladeno za vinu, že vyjadřovala nesouhlas s výsledkem instančního dohledu, který byl proveden státním zástupcem KSZ v Brně, protože tato část skutku již byla předmětem rozhodování v kárném rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I.

[11] Návrh na rozhodnutí sporu o příslušnost, opatření o zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a rovněž tak i postoupení věci jinému státnímu zastupitelství, byly před expedicí řádně aprobovány náměstkem kárné navrhovatelky Mgr. Jaroslavem Paulem. Postoupení věci dokonce konzultoval s kárnou navrhovatelkou. Jakmile přišel odlišný názor nadřízeného státního zastupitelství, okamžitě byl akceptován, ačkoliv předtím byl aprobován jiný postup.

[12] Státní zástupce nemůže být postižen pro svůj právní názor vyslovený při aplikaci právní normy, ani pokud se ukáže, že tento názor byl nesprávný. Kárně obviněná zejména poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2014, čj. 12 Ksz 7/2014 - 91, podle něž mj. *„[v]edení trestního stíhání a podání obžaloby je tedy výrazem vnitřního přesvědčení veřejného žalobce o existenci potřebné stupně pravděpodobnosti spáchání trestného činu obviněným, za něž by státní zástupce v zásadě neměl být postihován, i když se podezření z trestné činnosti nakonec nepotvrdí.“* Konkrétní právní názor kárně obviněné není podstatný. Kárný soud není příslušný k tomu, aby po věcné stránce hodnotil správnost toho či onoho názoru v trestní věci a vystupoval tak jako arbitr pro vnitřní otázky soustavy státního zastupitelství při řešení konkrétního dozorového sporu mezi státní zástupkyní a vedoucí státní zástupkyní. K tomu nemá pravomoc. Podstatné je, že na právní názor má kárně obviněná coby státní zástupkyně právo. Navíc její právní názor nebyl v rozporu s jednoznačnou právní normou, kasacním rozhodnutím či ustálenou judikaturou. Podstatné je i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2017, čj. 12 Ksz 4/2016 - 142, podle kterého nelze státního zástupce postihnout za právní názor a kárná odpovědnost nesmí v žádném případě suplovat institut dohledu.

[13] Hierarchicky budovaná soustava státního zastupitelství pamatuje na situace, ve kterých dochází k různosti názorů mezi státními zástupci, a zná mechanismy, jak takové názorové rozpory překlenout. V zákonné rovině jsou shora uvedené mechanismy upraveny v § 12c a násl. zákona o státním zastupitelství. Jedná se o úpravu dohledu a pokynů v rámci soustavy státního zastupitelství. V případě pokynů je úprava založena na tom, že pokud se podřízené státní zastupitelství (či konkrétní státní zástupce) domnívá, že udělený pokyn je v rozporu se zákonem, odmítne jej splnit. Pokud ten, kdo pokyn vydal, na něm setrvá, věc se dosavadnímu státnímu

zastupitelství či státnímu zástupci odejme a vyřídí ji ten, kdo dal příslušný pokyn. Pokud zákon hovoří o odmítnutí pokynu pro nezákonnost, pak tím je nepochybně míněna tvrzená nezákonnost. Je to neurčitý právní pojem a žádný orgán není oprávněn přezkoumat, zda tento pokyn skutečně je nebo není nezákonný. Taková situace není optimální a v rámci soustavy státního zastupitelství by měl být orgán, který by takovou otázku závazně posoudil, ale dle stávajícího právního stavu tomu tak není. To vyplývá i z čl. 7 a 8 pokynu obecné povahy o dohledu, které hovoří o názoru státního zástupce na nezákonnost uděleného pokynu. Zákonnost může s konečnou platností posoudit až soud, což se někdy děje až po dlouhém procesu nalézání práva. Kárně obviněná byla podle svého nejlepšího vědomí a svědomí přesvědčena o nezákonnosti vydaného pokynu. Jak dovozuje i odborná literatura, jen při neodůvodněném odmítnutí plnění pokynů není vyloučena odpovědnost státního zástupce za kárné provinění, přičemž kárně obviněná obsáhle odůvodnila, proč považuje udělený pokyn za nezákonný. Naopak by mohla přicházet v úvahu kárná odpovědnost státního zástupce, který by splnil pokyn, který by byl nezákonný.

[14] Je třeba zdůraznit i nezávislé postavení jednotlivého státního zástupce, jak vyplývá z odborné literatury, ale například i z nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 17/10, včetně odlišného stanoviska Pavla Rychetského.

[15] Chybně je jí také kladeno za vinu, že neuposlechla pokynu K SZ v Brně. Ten však nebyl adresován jí, jako dozorové státní zástupkyni, ale MSZ v Brně. Jí mohl zavazovat až pokyn vedoucí státní zástupkyně vydaný na základě vykonání vnitřního dohledu. Pokyn obecné povahy o dohledu počítá s provázaností obou pokynů, ale je na vedoucím státním zástupci, aby buď odmítl pokyn nadřízeného státního zastupitelství, nebo naopak vydal pokyn dozorovému státnímu zástupci. Smyslem tohoto postupu je, aby došlo k vzájemnému objasnění právních názorů, přičemž podřízený státní zástupce může být názorem vedoucího státního zástupce přesvědčen k tomu, aby splnil pokyn nadřízeného státního zastupitelství.

[16] Podrobnosti stanoví pokyn obecné povahy o dohledu, k němuž bylo vydáno také bližší odůvodnění - odůvodnění návrhu pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce o výkonu dohledu v soustavě zastupitelství, sp. zn. 1 SL 903/2015 (dále jen „**odůvodnění pokynu obecné povahy o dohledu**“). Tento pokyn kárně obviněná plně respektovala. Zastávala, a stále zastává, právní názor týkající se výkladu procesních otázek. V přesvědčení, že jde o názor souladný se zákonem, podle něj postupovala. Odmítnutí pokynu z její strany přesně splňuje požadavky pokynu obecné povahy o dohledu, včetně konkrétního poukazu na ustanovení, s nimiž je pokyn v rozporu. Odmítnutí pokynu mohlo iniciovat i postup podle čl. 5 odst. 2 pokynu obecné povahy o dohledu, který by vedl ke sjednocení výkladu rozsahu závaznosti rozhodnutí o místní příslušnosti a dalších zde řešených soudních otázek. Namísto toho je tímto problémem dvakrát zatěžován kárný soud a jednou soud správní. Není možné, aby soudní soustava byla naprosto zahlcena těmito spory státních zástupců. Nemohla také předjímat, jak kárný senát vyloží rozsahu závaznosti pokynu, jak k tomu došlo v kárném rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I, který byl vydán později, než se měla dopustit skutku, který je jí v nyní projednávané věci kladen za vinu. Při odmítnutí splnění pokynu vycházela z do té doby existujících interních pokynů a odborných článků. Pokyn obecné povahy o dohledu toto právo státního zástupce nijak neomezuje. Naopak je i v komentářové literatuře upozorňováno na to, že jde o povinnost státního zástupce a pokud by uposlechl nezákonného pokynu, sám by nesl odpovědnost za neodmítnutí nezákonného pokynu.

[17] Neztotožňuje se zcela se závěry kárného rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I. Možnost odmítnutí pokynu z důvodu jeho nezákonnosti nemá být vyhrazena jen pro zásadní nebo důležité otázky, ale měla by mít svoje místo i v těch věcech, které lze vnímat jako bagatelní nebo procesní. Samotné posouzení toho, zda jde o věc důležitou nebo méně důležitou může být dosti sporné.

Navíc v této věci nejde o věc bagatelní, ale o spor, zda trestně stíhat nebo nestíhat pachatele, přičemž takový důvod připouští jako legitimní i předchozí rozhodnutí kárného soudu. Spor o správnost názoru kárně obviněné byl navíc vyřešen v její prospěch stanoviskem nejvyššího státního zastupitelství ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 1 SL 731/2018.

[18] VSZ v Olomouci se ve věci nevyjádřilo tak, jak tvrdí kárná navrhovatelka, neboť podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli (dále jen „**jednací řád státního zastupitelství**“), platí, že při výkonu dohledu nad postupem bezprostředně nižšího státního zastupitelství, který je svou povahou rovněž dohledem, vyšší státní zastupitelství zaměřuje svou pozornost pouze na hodnocení úrovně a účinnosti tohoto dohledu. Zákonnost postupu, který byl předmětem výkonu původního dohledu, může přezkoumat jen, stanoví-li tak zvláštní zákon. Nebylo proto správné, aby se nechala ve svém právním názoru ovlivnit od někoho, kdo k tomu nebyl příslušný, byť se jednalo o vyšší stupeň státního zastupitelství.

[19] Pokyn vydaný kárnou navrhovatelkou byl vydán bez předchozího vyhodnocení stavu dané věci. Bylo v něm pouze konstatováno, že je nutno řídit se pravomocným a vykonatelným rozhodnutím nadřízeného státního zastupitelství. Nic víc k jejímu hlubšímu právnímu rozboru a k hodnocení skutkového stavu se opětovně ani od vedoucí státní zástupkyně nedozvěděla. V odůvodnění pokynu obecné povahy o dohledu je uvedeno, že vedoucí státní zástupce má tu úlohu, aby případně přesvědčil svého podřízeného státního zástupce o důvodnosti právního názoru. Dohled by měl znamenat i možnost státního zástupce poučit se a dále růst, jinak ztrácí smysl. Měl by tedy být vykonán ze strany KSZ v Brně dohled nad dohledem kárné navrhovatelky, protože tento dohled nebyl v pořádku, protože nedošlo k přezkumu správnosti jejího postupu.

[20] Nikdy jí nebyl předložen k vyjádření podnět k výkonu dohledu ze strany KSZ v Brně. Důvody, které ji vedly k odmítnutí splnění pokynu, se k nadřízenému státnímu zastupitelství nedostaly a to tak na ně nemohlo reagovat. Je to důsledek toho, že návrh na odmítnutí splnění pokynu, pokud je pokyn nadřízeného státního zastupitelství nakonec akceptován, se k nadřízenému státnímu zastupitelství nedostane.

[21] Podstatný je i princip subsidiarity kárného postihu. Kárnou odpovědnost lze dovozovat pouze v závažných případech, v nichž nepostačuje uplatnění mechanismů dohledu a řízení v soustavě státního zastupitelství. Vedoucí státní zástupce se nemá hned obracet na kárný soud, ale má se například snažit o to, aby byl výklad v rámci soustavy státního zastupitelství sjednocen.

[22] Pokud jde o samotný právní názor zastávaný kárně obviněnou při odmítnutí pokynu, pak k němu uvedla, že respektovala rozhodnutí KSZ v Brně o určení místní příslušnosti. Přezkoumala proto záznam o zahájení úkonu trestního řízení, k čemuž si vyžádala potřebné materiály, které do té doby neměla k dispozici a jako místně a věcně příslušný státní zástupce naznačila, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení je nezákonný, proto jej zrušila. Toto její rozhodnutí nebylo nikdy zrušeno. Po celou dobu byla přesvědčena, že skutek, pro který bylo nově zahájeno trestní řízení, již byl předmětem předchozího trestního řízení. Na rozdíl od trestního řádu a dalších předpisů není v zákoně o státním zastupitelství uvedeno, že by byl závazný i právní názor vyslovený v rozhodnutí o místní příslušnosti. Právním názorem v něm vysloveným tedy vázána nebyla. Rozhodnutí o místní příslušnosti nemůže zasahovat do dozorové pravomoci příslušného dozorového státního zástupce. Navíc závěr KSZ v Brně, vyjádřený v rozhodnutí o místní příslušnosti, týkající se toho, zda se i trestná činnost M. B. byla předmětem předchozího trestního řízení, nebyl dostatečně opřen o poznatky z předchozího trestního spisu. Jednalo se o strohý závěr, který nebyl ani jakkoliv blíže odůvodněn. Dokonce

i soudce, který je podle zákona vázán závazným právním názorem nadřízeného soudu, může svůj právní názor postavit proti názoru nadřízeného soudu, pokud tento názor nadřízený soud dostatečně neodůvodní. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, čj. 16 Kss 7/2017-223.

[23] Svůj právní názor vyslovený v rozhodnutí sporu o příslušnosti by proto KSZ v Brně mohlo prosadit jen prostřednictvím řádně vydaného pokynu. Vzhledem k tomu, že byla přesvědčena o nezákonnosti závěrů KSZ v Brně, byl také pokyn jediným způsobem, kterým se mohla situace vyřešit. Teprve po jeho řádném vydání měla možnost odmítnout pokyn v souladu se svým svědomím a slibem státního zástupce. K tomu, aby jí byl pokyn vydán, však musela iniciovat dohled nad dohledem, který vykonalo VSZ v Olomouci.

[24] Není pravda, že by skutky M. B. nebyly zahrnuty již v záznamu o zahájení úkonu trestního řízení ve věci původně dozorované OSZ v Břeclavi. M. B. byl uveden i v záznamu o zahájení úkonu trestního řízení jako podezřelý a bylo zřejmé rovněž z podaného trestního oznámení věřitele, společnosti EKOMONT, spol. s r. o. Prověřované skutky spolu souvisely, neboť jednočinný souběh trestných činů zpronevěry a poškození věřitele je možný, jak vyplývá i z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2016, čj. 5 Tdo 1488/2016. V původní trestní věci byly opatřeny údaje, které jsou předmětem bankovního tajemství, zřejmě na základě § 8 odst. 2 tr. řádu. Podle daného ustanovení však lze tyto údaje využít pouze pro trestní řízení, v jehož rámci byly vyžádány. Pokud tak učiněno nebylo, bylo nové trestní řízení stíženo nezákonností. Problém s důkazy se mohl týkat i dalších důkazů, například opatřené e-mailové komunikace, u které nebylo jisté, zda by byla znovu dohledána tím, kdo jí původně poskytl. To, že byla trestná činnost M. B. objasněna již v předchozím trestním řízení je zřejmé i z toho, že v novém trestním řízení se již žádné důkazy znovu neopatrovaly. Byl jen znovu proveden výslech podezřelého, který vypovídal stejně jako v dřívějším trestním řízení. Oproti tomu v původním řízení, respektive po případném vyloučení věci podezřelého M. B., mohlo dojít obratem k zahájení jeho trestního stíhání a důkazy do té doby opatřené by byly plně použitelné. Nakonec zvolený postup naopak vedl k tomu, že musely být nově formálně zahájeny úkony trestního řízení a je sporné, nakolik byly použitelné jednotlivé důkazy. Navíc i po vyloučení věci měla zůstat zachována místní příslušnost OSZ v Břeclavi. Věc měla být stíhána společně, což by vedlo i k místní příslušnosti Okresního soudu v Břeclavi. Pokyn k zahájení úkonů trestního řízení také zároveň znamenal pokyn k nezahájení trestního stíhání, ačkoliv k jeho zahájení byly splněny podmínky podle § 160 odst. 1 tr. řádu. I pokyn k zahájení trestního řízení tak může ve svých důsledcích mařit trestní stíhání, například tím, že již nebude možné znovu získat důkazy. Jednalo se tak o výjimečnou možnost pokyn odmítnout, jak bylo uvedeno v kárném rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I.

[25] To, že se někdy záznam o zahájení úkonů trestního řízení ruší i z procesních důvodů není až tak neobvyklé a dělo se tak i na MSZ v Brně. V jakékoliv fázi trestního řízení je třeba dbát respektu i ke všem procesním ustanovením, jinak by tím docházelo k zásahu do ústavně zaručených práv, jak vyplývá například z nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. II. ÚS 655/11, a ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. III. ÚS 2520/14.

[26] Je také otázkou, zda byla kárná navrhovatelka vůbec oprávněna dávat ve věci závazné pokyny. Kárně obviněná totiž již dříve vyslovila svůj právní názor, za který jí byla udělena výtka. Proti této výtce podala kárně obviněná správní žalobou, přičemž kárná navrhovatelka je žalovaná. Kárná navrhovatelka proto byla ve střetu zájmů. Ve střetu zájmů také byla státní zástupkyně KSZ v Brně. Rozhodovala nejprve spor o příslušnost, ve kterém uvedla svůj právní názor, přičemž zároveň následně vykonávala dohled. Pokyn obecné povahy o dohledu v čl. 4 odst. 6 vychází z toho, že výkonem vnitřního dohledu, nemůže být prověřen státní zástupce, který v rámci aprobace schválil úkon nebo jiné opatření nebo vydal pokyn k takovému úkonu či jinému opatření, jenž má být předmětem vnitřního dohledu. Jde sice o ustanovení o vnitřním

dohledu, ale pokyn sjednocuje do značné míry instanční i vnitřní dohled a není proto třeba stanovovat všechna pravidla opakovaně pro vnitřní i instanční dohled. Pokud někdo vydá nezákonný pokyn, neměl by pak také ještě dohlížet na naplnění takové nezákonnosti, ale měla by zde být nezávislá kontrola.

[27] Poukazovala i na vady navazujícího řízení před soudem, ve kterém soudu nebyly předloženy některá rozhodnutí z přípravného řízení, aby si soud mohl posoudit zákonnost celého trestního řízení. V trestním spise se zejména nenacházel původní záznam o zahájení úkonů trestního řízení, ani rozhodnutí, na základě kterých byly opatřeny důkazy. Stejně tak poukazovala i na nestandardní postup, neboť odejmutou věc následně nevyřizovala vedoucí státní zástupkyně, která jí věc odňala pro nesplnění pokynu, ale několik jiných státních zástupců.

[28] Osobně nemá problém akceptovat i pouze doporučující stanoviska nadřízených, pokud dojde k závěru, že její postup nebyl správný. Taková stanoviska na ni však zapůsobí silou své přesvědčivosti.

III. Skutková zjištění soudu

[29] Dokazováním provedeným při ústním jednání kárný senát zjistil následující skutečnosti.

[30] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Břeclav, Oddělení hospodářské kriminality, podle § 158 odst. 3 tr. ř. zahájila dne 21. 11. 2017 na základě šetření ze spisového materiálu pod čj. KRPB-44460/TČ-2015-060481, který se primárně týkal trestné činnosti Ing. M. M. (dále také „**trestní věc obviněného M.**“) úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 tr. zák., o čemž sepsala záznam pod čj. KRPB-267054-1/TČ-2017-060481, kterých se měl dopustit podezřelý M. B. (dále také „**trestní věc podezřelého B.**“). Trestných činů se měl dopustit tím, že jako jediný jednatel a zároveň společník obchodní společnosti X (dále jen „**X**“) nejprve na žádost jejího dřívějšího jednatele Ing. M. M. uzavřel dne 20. 6. 2011 za tuto společnost s obchodní společností Y. dále jen „**Y**“) v zastoupení Ing. M. M. smlouvu o postoupení pohledávky za společností X. (dále jen „**X**“) ve výši 105 701 Kč, a to z titulu doplatku dlouhodobé pozastávky na základě smlouvy o dílo. Poté co však bylo plnění pozastávky ze strany X ve prospěch Y. odmítnuto z důvodu porušení smluvních povinností (pohledávku nebylo možné postoupit), a taktéž nebylo akceptováno ani zmocnění Ing. M.M. k jednání za společnost X, požádal podezřelý o výplatu zádržného ve výši 64 493,28 Kč na účet vedený u FIO banky a. s. na společnost X, poté, co dne 18. 9. 2014 byla společností X tato částka poukázána na účet společnosti X, provedl podezřelý dne 19. 9. 2014 na pokladně FIO banky, a.s. v Brně, Veverí 102, výběr z tohoto účtu ve výši 64 000 Kč, kdy tuto částku použil pro svou vlastní potřebu, čímž byla poškozeným X, EKOMONT, spol. s r.o. (dále jen „**EKOMONT**“), J. H. a Profesní komora požární ochrany, z.s. způsobena škoda ve výši 64 493 Kč.

[31] OSZ v Břeclavi přípisem ze dne 4. 12. 2017 postoupilo spis v trestní věci podezřelého B. MSZ v Brně k výkonu další dozorové činnosti s ohledem na jeho místní příslušnost a doplnilo, že podezření vyplynulo z prověřování trestní věci obviněného M., vedené u OSZ v Břeclavi pod sp. zn. ZT 122/2017 (dříve sp. zn. ZN 1436/2015). V této věci je trestně stíhán předchozí společník a jednatel společnosti X. Ing. M. M. pro zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zák., dílem dokonáný a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zák., přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zák., dílem dokonáný a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zák., a přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea třetí tr. zák.

[32] Na městském státním zastupitelství byla postoupená trestní věc podezřelého B. přidělena k vyřízení kárně obviněné. Přípisem ze dne 18. 12. 2017 kárně obviněná předložila uvedenou trestní věc KSZ v Brně k rozhodnutí sporu o příslušnost, neboť podezření ze spáchání trestných činů M. B. vyplynulo z šetření trestní věci obviněného M. vedené OSZ v Břeclavi. V přípisu kárně obviněná uvedla, že smyslem § 23 odst. 2 tr. řádu je zachovat příslušnost soudu, který má konat společné řízení, ve všech věcech poté, kdy je některá z nich ze společného řízení vyloučena. Proto podle názoru státní zástupkyně je i nadále k výkonu dozoru v trestní věci podezřelého M. B. příslušné OSZ v Břeclavi.

[33] Státní zástupkyně KSZ v Brně usnesením ze dne 26. 1. 2018, čj. 2 KZN 1904/2018 - 9 (dále jen „**rozhodnutí sporu o příslušnost**“), podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství rozhodla tak, že k úkonům trestního řízení je příslušné MSZ v Brně. V odůvodnění tohoto usnesení se uvádí, že v trestní věci obviněného M. bylo vždy vedeno trestní stíhání pouze proti Ing. M. M. a to od 22. 5. 2017, přičemž trestní stíhání navazovalo na předchozí prověřování. V této trestní věci nebyl nikdy prověřován M. B. Proto nemohla být jeho věc podle § 23 odst. 2 tr. řádu vyloučena z trestní věci obviněného M. Prověřování M. B. bylo od počátku vedeno pod sp. zn. KRPB-267054-1/TČ-2017-060481. Z doposud zjištěných skutečností je dále možné učinit jednoznačný závěr, že ke spáchání trestné činnosti, stejně jako k způsobení škody a k obohacení podezřelého M. B. mělo dojít výhradně v Brně, tedy v obvodu působnosti MSZ v Brně. Proto právě jeho státní zástupce je příslušný k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení trestním podle § 12 odst. 1 jednacího řádu státního zastupitelství. Závěrem bylo uvedeno, že nelze vyloučit, že v průběhu řízení bude na základě dalšího provedení dokazování učiněn závěr nutné změnit. Za stávajícího stavu však bylo nezbytné jednoznačně rozhodnout, neboť příslušnost orgánu činného v trestním řízení musí být pro dané stádium či fázi řízení určena co nejrychleji a s ohledem na aktuální skutková zjištění.

[34] Následně kárně obviněná opatřením podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. řádu ze dne 19. 3. 2018, čj. 4 ZN 2761/2017-11 (dále také jen „**opatření zrušující záznam o zahájení úkonů trestního řízení**“), zrušila opatření breclavského policejního útvaru ze dne 21. 11. 2017, kterým byly zahájeny úkony trestního řízení v trestní věci podezřelého M. B. pro shora uvedený skutek. Toto zrušující usnesení odůvodnila státní zástupkyně nezákonností daného opatření, neboť policejní orgán za analogického použití § 23 odst. 1 tr. řádu nevyloučil věc týkající se podezřelého M. B. ze společného řízení (trestní věci obviněného M.), ve kterém bylo vedeno jeho prověřování. Ostatně i sám policejní orgán v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení uvádí, že k tomuto úkonu došlo na základě uvedeného šetření. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v trestní věci obviněného M. vyplývá, že bylo vedeno prověřování pro přečin poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 písm. b) tr. zák., jehož se mohl dopustit v období od 1. 1. 2011 do 20. 2. 2015 bývalý jednatel společnosti Ing. M. M. nebo následný jednatel M. B. K zahájení úkonů trestního řízení došlo na základě trestního oznámení společnosti EKOMONT ze dne 12. 2. 2015, které je směřováno i vůči M. B. Ten v rámci prověřování v průběhu let 2015 a 2016 opakovaně podával vysvětlení. Policejní orgán tak neměl zákonný důvod pro opětovné zahajování úkonů trestního řízení po dvou letech vedeného prověřování a pochybil, pokud věc M. B. řádně nevyloučil ze společného řízení k samostatnému projednání.

[35] Současně kárně obviněná 19. 3. 2019 udělila breclavskému policejnímu útvaru pokyn k vyloučení věci podezřelého M. B. k samostatnému projednání a k doručení tohoto rozhodnutí dozorovému státnímu zástupci OSZ v Břeclavi ve věci obviněného M. Též dne rovněž kárně obviněná postoupila dozorový spis OSZ v Břeclavi s odůvodněním, že poté, co policejní orgán napraví své pochybení a vyloučí věc podezřelého M. B. k samostatnému projednání, bude k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení nadále příslušný státní zástupce činný u tohoto státního zastupitelství. K tomu argumentovala shodně, jako v jejím

podnětu k rozhodnutí sporu o příslušnost ze dne 18. 12. 2017, tedy zejména poukazem na analogické použití § 23 odst. 2 tr. řádu.

[36] Na základě podnětu okresního státního zástupce v Břeclavi ze dne 3. 5. 2018 vykonalo KSZ v Brně v dané trestní věci dohled podle § 12d zákona o státním zastupitelství. V zápisu o něm ze dne 29. 5. 2018, čj. 2 KZN 1051/2018 - 11, se uvádí, že byla zjištěna závažná pochybení při výkonu dozoru v trestní věci podezřelého B. Tato věc byla krajským státním zastupitelstvím již jednou posuzována v souvislosti s rozhodováním sporu o místní příslušnost. V rámci odůvodnění rozhodnutí sporu o příslušnost bylo mimo jiné konstatováno, že nelze akceptovat názor MSZ v Brně o tom, že by se jednalo o věc vyloučenou z trestní věci obviněného M. Již tehdy bylo jednoznačně uzavřeno, že jde o věc novou, byť poznatky z ní byly zjištěny v rámci prověřování v trestní věci obviněného M. Nyní věc městské státní zastupitelství ani nepostoupilo, ale pokusilo se postup ve věci ovlivnit udělením pokynu do věci dozorované OSZ v Břeclavi. Podnět okresního státního zástupce v Břeclavi proto nebyl považován za další návrh na rozhodnutí sporu o příslušnost, neboť nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dříve učiněné závěry korigovat. Takovou okolností nemůže být opatření zrušující záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Bylo tak na místě věc vrátit k dalším úkonům zpět MSZ v Brně v souladu s dřívějším usnesením o místní příslušnosti. Podnět byl proto podle svého obsahu posouzen jako podnět k výkonu dohledu, přičemž v jeho rámci byla zjištěna závažná pochybení dozorové státní zástupkyně, tedy kárně obviněné. KSZ v Brně se následně věnovalo úkonům kárně obviněné po obdržení usnesení o místní příslušnosti rekapitulovaným shora v bodech [34] a [35]. Těmito úkony podle krajského státního zastupitelství svévolně obešla závěry uvedené v rozhodnutí sporu o příslušnost. Jejím postupu bylo také vytknuto, že opatření zrušující záznam o zahájení úkonů trestního řízení by mělo být užíváno pouze ve výjimečných případech, avšak v dané věci k takové neobvyklé situaci nedošlo. KSZ v Brně znovu zopakovalo, z jakých důvodů je přesvědčeno, že trestní věc podezřelého B nebyla šetřena v rámci trestní věci obviněného M, přičemž reagovalo i na argumentaci kárně obviněné uvedenou v opatření zrušujícím záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Jako zcela bezprecedentní byl také hodnocen další postup kárně obviněné, která v dozorované věci dala pokyn policejnímu orgánu k vyloučení věci týkající se M. B. z trestní věci obviněného M. Státní zástupkyně tedy uvedený pokyn adresovala a udělila ve věci, v níž břeclavský policejní útvar nemohl rozhodovat a kterou MSZ v Brně vůbec nedozorovalo. Státní zástupkyně proto neoprávněně zasahovala do trestní věci dozorované výhradně OSZ v Břeclavi, ve které navíc bylo přípravné řízení skončeno, neboť dne 12. 1. 2018 byla podána obžaloba. Účel nezákonného postupu státní zástupkyně se jeví zcela jasně a spočívá v její snaze sverepě prosadit svůj původní právní názor, který prezentovala již při podání podnětu k rozhodnutí sporu o příslušnost. V důsledku tohoto jednání státní zástupkyně nebyly fakticky od ledna 2018 činěny žádné úkony v rámci prověřování nijak skutkově složité věci. Uvedený postup kárně obviněné hodnotilo krajské státní zastupitelství jako zcela nepřijatelný, nepřipustný a v rozporu s povinnostmi státního zástupce uvedenými v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, což je nezbytné v dalším řízení napravit. Dále konstatovalo, že bude zapotřebí zjištěná pochybení a nedostatky při výkonu dozoru s dotyčnou státní zástupkyní projednat a seznámit s nimi ostatní státní zástupce městského státního zastupitelství tak, aby k obdobným negativním zjištěním již v budoucnu nedocházelo.

[37] Přípisem ze dne 11. 6. 2018 vyzvala kárná navrhovatelka kárně obviněnou k tomu, aby se dne 15. 6. 2018 v 9 hod dostavila do její kanceláře k projednání jejího postupu v trestní věci podezřelého B.

[38] Přípisem ze dne 14. 6. 2018 (předán kanceláři k vypravení 20. 6. 2018) se obrátila kárně obviněná (formálně prostřednictvím kárné navrhovatelky) na KSZ v Brně. V něm upozornila, že zápis o výkonu dohledu ze dne 29. 5. 2018 nesplňuje formální náležitosti pokynu podle § 12d

odst. 1 zákona o státním zastupitelství, ačkoliv některé formulace v zápisu by tomu odpovídaly. Krajskému státnímu zastupitelství také vytkla, že v odůvodnění stanoviska nebyly vyhodnoceny jednotlivě i v souhrnu podstatné úkony policejního orgánu a listiny nacházející se v policejním spise v trestní věci obviněného M.

[39] Po seznámení se zápisem o vykonaném dohledu nadřízeného státního zastupitelství kárně obviněná v e-mailu adresovaném městské státní zástupkyni dne 15. 6. 2018 v 8:22 neshledala, že „*by byl jakýkoliv důvod k projednání věci se mnou. Naopak je nutno z její strany učinit další opatření a vyvolat tzv. dohled nad dohledem, podat podnět k výkonu dohledu mj. z důvodu nepřijatelné ingerence do výkonu mého dozoru ze strany KSZ v Brně.*“. Přiložila též listiny z trestní věci obviněného M., které měly dokládat, že v ní byly činěny i úkony směřující k prokázání trestné činnosti podezřelého M. B. Zároveň sdělila, že od 10:00 bude účastna vazebního zasedání a v 10:45 veřejného zasedání, přičemž se musí na tyto úkony připravit.

[40] Ve stejný den, tedy 15. 6. 2018, pod čj. 1 SPR 348/2018 – 26, vedoucí státní zástupkyně podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství kárně obviněné písemně vytkla výrokem I. její dozor v trestní věci podezřelého B., v němž byla shledána závažná pochybení, a výrokem II. jí vytkla nerespektování výzvy městské státní zástupkyně v Brně ze dne 11. 6. 2018, aby se dostavila dne 15. 6. 2018 v 9:00 k projednání jejího postupu v dané věci. Argumentace vedoucí státní zástupkyně byla velmi obdobná, jako byly závěry dohledu krajského státního zastupitelství uvedené v bodě [36] tohoto rozhodnutí. Tato písemná výtka byla dne 15. 6. 2018 předána kárně obviněné, která po nahlédnutí do obsahu listiny, ji odmítla převzít, což písemně stvrdila na originálu výtky, jak se uvádí v úředním záznamu ze dne 15. 6. 2018, sp. zn. 1 SPR 348/2018. Později se kárně obviněná e-mailem ze dne 23. 7. 2018 domáhala zaslání písemné výtky řádně v obálce a udělování jakýchkoliv pokynů ve smyslu § 12e odst. 1, 2 zákona o státním zastupitelství ve všech jí dozorovaných věcech pouze v písemné podobě.

[41] V návaznosti na přípis kárně obviněné ze dne 14. 6. 2018 KSZ v Brně dne 26. 6. 2018 sdělilo, že po výsledku dohledu nebyl dán pokyn podle § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Pokud pokyn vydává, vždy jej tak jednoznačně označí. Městské státní zastupitelství bylo upozorněno na nezákonný postup, jímž mělo být účelově obeháno rozhodnutí sporu o příslušnost. Proti takovému usnesení není stížnost přípustná a je pro MSZ v Brně závazné. Dávat pokyn ke zdržení se nezákonného postupu se jevílo proto nadbytečné. Protože po zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení toto fakticky neprobíhá, nechtělo krajské státní zastupitelství zasahovat do oprávnění městského státního zastupitelství a vrátilo proto pouze spisové materiály k dalšímu zákonnému postupu bez průtahů.

[42] Přípisem ze dne 20. 7. 2018 kárně obviněná požádala VSZ v Olomouci o přezkoumání dohledu provedeného KSZ v Brně. Podle jejího názoru se nelze ztotožnit s úrovní a efektivitou dohledu vykonaného krajským státním zastupitelstvím. Poté, co bylo rozhodnuto o její místní příslušnosti k výkonu dozoru, přezkoumala zákonnost a odůvodněnost záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a zjistila, že je nezákonné, neboť policejní orgán nerozhodl analogicky podle § 23 odst. 1 tr. řádu samostatným opatřením o vyloučení věci týkající se podezřelého M. B. Krajské státní zastupitelství neprovedlo současně s rozhodnutím sporu o příslušnost dohled nad činností OSZ v Břeclavi, ačkoliv již v té době bylo ze spisového materiálu patrné, že již bylo vedeno prověřování týkající se trestné činnosti M. B. Následně podrobně zopakovala a rozvedla svou argumentaci přibližně na čtyřech stranách. Poté uvedla, že na rozdíl od krajského státního zastupitelství, které řádně neprovedlo dohled ani nereagovalo na průtahy na straně OSZ v Břeclavi, ona konala a začala realizovat svá dozorová oprávnění, jak jí ukládá zákon a konstatovala nezákonný postup břeclavského policejního orgánu. Připouští-li se možná změna místní příslušnosti v průběhu trestního řízení v návaznosti na změnu stavu řízení či skutková zjištění, pak k této změně došlo právě tím, že bylo z její strany zrušeno nezákonné opatření

policejního orgánu. Nesouhlasila ani s tím, že by svévolně obešla závěry uvedené v rozhodnutí sporu o příslušnost. V průběhu dosavadního přípravného řízení totiž nebyl nikdy proveden ze strany nadřízeného státního zastupitelství dohled s následným závazným pokynem k postupu. Rozhodnutí sporu o příslušnost je rozhodnutím ve smyslu trestního řádu, které mimo jiné obsahuje výrok, jakož i odůvodnění. Z žádného ustanovení trestního řádu výslovně nevyplývá závaznost právních úvah a závěrů v odůvodnění usnesení při rozhodování sporu o příslušnost. Pokud krajské státní zastupitelství chtělo své závěry učinit závazné, pak mělo vydat závazný pokyn k postupu, neboť jiným způsobem zasahovat do výkonu dozoru nemůže. Tím, že byl zrušen záznam o zahájení úkonů trestního řízení, nelze dovozovat ani závaznost výroku rozhodnutí sporu o příslušnost příslušnosti, neboť byl učiněn v rámci přípravného řízení, které již neprobíhá.

[43] Přípisem ze dne 16. 8. 2018 brněnský policejní útvar požádal městské státní zastupitelství o sdělení, zda se u něho nachází spisový materiál a zda bude udělen pokyn k dalšímu šetření za situace, kdy byl zrušen záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Kárně obviněná policejnímu orgánu dne 24. 8. 2018 sdělila, že trestní spis byl předložen VSZ v Olomouci k přezkoumání.

[44] Podáním ze dne 7. 9. 2018 kárně obviněná KSZ v Brně na základě jeho žádosti o podání zprávy o aktuálním stavu věci sdělila, že není vedeno trestní řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu ani šetření ve smyslu § 158 odst. 1 tr. řádu, a proto ponechává na právní úvaze, zda je vůbec možné vykonávat průběžný dohled. Státní zástupkyně KSZ v Brně v přípisem ze dne 18. 9. 2018 sdělila, že výkon dohledu nejbližší vyššího státního zastupitelství nad postupem nižšího státního zastupitelství ve svém obvodu není vázán na vedení trestního řízení v dané trestní věci, a proto žádá obratem o sdělení stavu řízení. V podání ze dne 26. 9. 2018 kárně obviněná znovu uvedla, že ve věci není vedeno trestní řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu a znovu tak ponechává na úvaze otázku možnosti konání průběžného dohledu. Dále zmínila, že právní názor uvedený v předchozím nezávazném a nepřesvědčivém doporučujícím stanovisku považuje za rozporný se zákonem.

[45] VSZ v Olomouci přezkoumalo postup KSZ v Brně při výkonu dohledu nad postupem MSZ v Brně v dané trestní věci. V přípisem ze dne 27. 9. 2018, čj. 8 VZN 283/2018 - 30, uvedlo, že z hlediska způsobu a rozsahu přezkoumání postupu MSZ v Brně a z hlediska hodnocení tohoto postupu byl dohled na dostatečné úrovni a účinný. Potvrdilo jako správný závěr krajského státního zastupitelství, že rozhodnutí sporu o příslušnost je závazné, přičemž může pozbýt svého opodstatnění na základě dalšího dokazování a změně skutkových zjištění. Takovou změnou proto nemůže být zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení z procesních důvodů. Vrchní státní zastupitelství nicméně shledalo, že měly být zvoleny jiné prostředky opatření k nápravě. Již ode dne 29. 5. 2018 byly splněny podmínky pro vydání pokynu podle § 12d odst. 1 věty první zákona o státním zastupitelství, byť v té době ještě krajské státní zastupitelství nemělo k dispozici úplný spisový materiál. Proto mu byl dán pokyn k vykonání dohledu nad postupem MSZ v Brně v trestní věci podezřelého B. v době od 29. 5. 2018 s využitím aktuálního spisového materiálu.

[46] KSZ v Brně udělilo 18. 10. 2018, pod čj. 2 KZN 1051/2018 -56, pokyn podle § 12d zákona o státním zastupitelství. Bylo v něm konstatováno, že od 25. 5. 2018 nebyly policejním orgánem ani kárně obviněnou učiněny žádné úkony směřující k účinnému prověření věci. I nadále je tak trestní řízení prodlužováno absolutní nečinností kárně obviněné. Nedošlo k žádné změně skutkových zjištění, které by měly vliv na učinění závěru o místní příslušnosti. I nadále je tak závazné pravomocné a vykonatelné rozhodnutí sporu o příslušnost. Městskému státnímu zastupitelství proto bylo uloženo, aby v trestní věci podezřelého B. v souladu s § 157 odst. 2 tr. řádu uložilo příslušnému policejnímu orgánu zahájit úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu pro tentýž skutek, pro který již bylo vedeno trestní řízení do doby vydání opatření zrušující

záznam o zahájení úkonů trestního řízení kárně obviněnou. Současně bylo MSZ v Brně uloženo, aby nad tímto přípravným řízením vykonávalo účinný dozor nad zachováváním zákonnosti.

[47] V podání ze dne 25. 10. 2018 navrhla kárně obviněná vedoucí státní zástupkyni odmítnout splnit tento pokyn KSZ v Brně jako nezákonný. Na jedenácti stranách opakuje svou předchozí argumentaci, proč se domnívá, že trestní věc podezřelého B. měla být vyloučena z trestní věci obviněného M. V návrhu uvedla, že pokud je vedoucí státní zástupkyně oprávněna k výkonu vnitřního dohledu, pak ji žádá, aby se podrobně a řádně vypořádala s analýzou důkazní situace a právní argumentací kárně obviněné a předložila svou právní argumentaci.

[48] Městská státní zástupkyně v Brně provedla 5. 11. 2018 vnitřní dohled, o čemž učinila rukou psaný záznam do spisu 1 SPR 615/2018. V tomto záznamu konstatovala, že je situace stále stejná, ve věci je pravomocné a vykonatelné rozhodnutí KSZ v Brně sporu o příslušnost. VSZ v Olomouci shledalo posouzení místní příslušnosti ze strany KSZ v Brně správným. Po seznámení se s pokyny VSZ v Olomouci i KSZ v Brně neshledala argumentaci kárně obviněné k odmítnutí pokynu KSZ v Brně správnou. Kárně obviněná pouze opakovaně trvá na své argumentaci a odůvodňuje tak svůj postup a průtahy. Proto po provedení vnitřního dohledu udělila podle § 12e zákona o státním zastupitelství pokyn kárně obviněné, který se shodoval s pokynem krajského státního zastupitelství ze dne 18. 10. 2018. Pokyn byl bez bližšího odůvodnění, pouze s poukazem na to, že je nutno se řídit pravomocným a vykonatelným rozhodnutím sporu o příslušnost.

[49] Kárně obviněná odmítla pokyn splnit, což dala na vědomí v podání ze dne 8. 11. 2018. To z velké části opakuje argumenty již dříve řečené. Dále upozornila, že neví, o jaké právní argumenty se pokyn městské státní zástupkyně ve smyslu § 12e zákona o státním zastupitelství opírá, ačkoliv žádala o analýzu argumentace předkládané kárně obviněnou. Sdělila, že proto podává podnět k výkonu vnějšího dohledu nad postupem městské státní zástupkyně. Při jednání kárná navrhovatelka uvedla, že tento podnět nebyl omylem předán KSZ v Brně.

[50] Městská státní zástupkyně usnesením ze dne 12. 11. 2018 podle § 12e odst. 3 písm. b) zákona o státním zastupitelství odňala kárně obviněné trestní věc podezřelého M. B. s tím, že si ji sama ponechává k vyřízení, neboť v ní udělila pokyn k zahájení úkonů trestního řízení.

[51] Úkony kárně obviněné spočívající v podání návrhu na rozhodnutí sporu o příslušnost i zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ve věci obviněného B. byly aprobovány náměstkem městské státní zástupkyně v Brně a je možné, že i konzultovány s kárnou navrhovatelkou. V rámci aprobačního procesu se aprobující standardně seznámí pouze s podepsovanou listinou, ale nezná nijak podrobně spis. Nemůže ani do hloubky prozkoumávat všechny úvahy vyjádřené v aprobovaném dokumentu. Jde spíše o rychlou zběžnou kontrolu, při které se řeší zejména srozumitelnost a zda se na první pohled nezdá být dokument vadný.

[52] Z trestního spisu Okresního soudu v Brně sp. zn. 89 T 58/2019, vyplývá, že v trestní věci obviněného B. byly použity v řízení před soudem i důkazy opatřené v trestní věci obviněného M., včetně výpisů z účtů. V trestním spise se nenachází záznam o zahájení úkonů trestního řízení učiněný breclavským policejním orgánem, rozhodnutí sporu o příslušnost, ani rozhodnutí kárně obviněné o zrušení tohoto záznamu. Z podání vysvětlení učiněného podezřelým B. ze dne 13. 8. 2015 v trestní věci obviněného M. vyplývá, že již tehdy uváděl, že byl s podezřelým M. domluvený na transakcích souvisejících se společnostmi Y. a X., kterými mohlo docházet k vyvádění prostředků. Od začátku také uváděl, že nemá zájem na obnovení účetnictví. Z obžaloby v trestní věci obviněného M. vyplývá, že obžaloba na Ing. M. M. byla podána i pro skutek, jehož část spočívá v uzavření smlouvy o postoupení pohledávky za společností X ve výši 105 701 Kč za částku 100 000 Kč, aniž by společnost X za tento obchodní majetek

nebo převedené pohledávky společnost X skutečně zaplatila. V obžalobě je také uvedena společnost EKOMONT. V návrhové části obžaloby jsou mezi navrhanými důkazy uvedeny i důkazy, které byly použity v trestní věci obviněného B., zejména vyžádané bankovní informace a podklady od společnosti X.

[53] Z výpovědi kárně obviněné, potvrzené kárnou navrhovatelkou, vyplynulo, že kárně obviněná za dobu, co je státní zástupkyní, odmítla splnit pokyn pro jeho rozpor se zákonem pouze ve třech věcech. Jednalo se o věc, ve které byla shledána vinnou kárným proviněným kárným rozhodnutím ve věci Soni Bednářové I, dále o nyní projednávanou věc a o třetí věc, která nebyla předmětem žádného dalšího řízení. Jednalo se zároveň o jediné formalizované pokyny, které kárná navrhovatelka udělila za dobu své praxe vůči jakémukoliv podřízenému státnímu zástupci. Kárná navrhovatelka uvedla, že nicméně vydává stručné pokyny například k podání odvolání, které jsou zachyceny písemnou formou, nicméně nejsou dále formalizovány. I takovéto pokyny jsou však podle jejího přesvědčení závazné. Její náměstci denně rozhodují často v 10 až 15 věcech a těžko by mohli stíhat vypracovávat formalizované pokyny. Pokud by o to však někdo požádal, pokyn by mu byl dán ve formalizované podobě. Často též poskytuje neformální konzultace na základě žádosti státních zástupců. Jedná se však o její nezávazně vyjádřené názory.

[54] Všechna shora uvedená skutková zjištění vyplývají z obsahu spisů Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 1 ZT 10/2019, sp. zn. 4 ZT 27/2018, sp. zn. 4 ZN 2188/2014 a sp. zn. 4 ZN 2761/2017, z kopie podstatných listin založených v těchto dozorových spisech a ze správních spisů Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 1 SPR 270/2018, sp. zn. 1 SPR 250/2018 a sp. zn. 1 SPR 615/2018, spisu Okresního soudu v Brně sp. zn. 89 T 58/2019, výsledku kárně obviněné a odpovědi kárné navrhovatelky na dotazy v průběhu ústního jednání.

[55] Jako listinné důkazy byly provedeny též pokyn obecné povahy o dohledu, odůvodnění pokynu obecné povahy o dohledu, právní věty k rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství o místní příslušnosti sp. zn. 5 NZN 2703/2017 k určení místní příslušnosti státního zástupce po vyloučení věci a k určení místa spáchání trestného činu porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku; stanovisko nejvyššího státního zastupitelství ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 1 SL 731/2018; stanovisko Nejvyššího státního zástupce poř. č. 13/2003, ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k postupu státního zástupce ve vztahu k záznamu o zahájení úkonů trestního řízení; stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 1/2012, k důvodnosti vydání a náležitostem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin; stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 1/2016 sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, sp. zn. 1 SL 736/2018, ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, k problematice pokynu uloženého policejnímu orgánu nadřízeným státním zástupcem ve smyslu § 146 odst. 2 písm. a) tr. řádu v kasačním usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu; stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 5/2014 sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, sp. zn. 1 SL 729/2013, k rozhodování sporů o příslušnost mezi státními zastupitelstvími; pokyn obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 9/2019 sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce, sp. zn. 1 SL 901/2015, o postupu státních zástupců v trestním řízení. Byly konstatovány též články z odborné literatury Nezávislý státní zástupce – zbožné přání nebo dosažitelná realita? (K. Krcha), Má být zpřesněna forma ukládání pokynů v rámci soustavy státního zastupitelství? (J. Lata a J. Vučka), Dohled v soustavě státního zastupitelství (M. Růžička), Dohled nad dohledem? Prosím s ohledem! (V. Hackl), Ústavněprávní pozice státního zastupitelství (J. Musil), K novému zákonu o státním zastupitelství (M. Růžička,

K. Šabata), Ústavní zakotvení státního zastupitelství (P. Šámal), anketa Odmítli jste někdy uložený pokyn coby nezákonný a s jakým výsledkem?, Nezávislost státních zástupců (J. Lata). Všechny články jsou dostupné v právním informačním systému ASPI.

[56] Jednání kárně obviněné popsané shora od 16. 6. 2018 do 2. 10. 2018, spočívající v nečinnosti kárně obviněné v trestní věci podezřelého B., bylo předmětem dřívějšího kárného návrhu, na jehož základě bylo vydáno kárné rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I. V rozsahu tohoto skutku byla kárně obviněná kárného obvinění zproštěna. Kárný senát dospěl k závěru, že za závažná pochybení při výkonu dozoru v této trestní věci byla kárně obviněné postižena výtka ze dne 15. 6. 2018, sp. zn. 1 SPR 348/2018. Za této situace přicházela v úvahu kárná odpovědnost státní zástupkyně jen za její nečinnost v uvedené trestní věci ve vztahu k období od 16. 6. 2018 do podání kárného návrhu, k němuž došlo dne 2. 10. 2018. Pokud jde o toto období, pak dospěl kárný soud k závěru, že se v podstatě vyčkávalo na výsledek přezkoumání postupu krajského státního zastupitelství při výkonu instančního dohledu, o které požádala kárně obviněná VSZ v Olomouci. Poté kárně obviněná s policejním orgánem a KSZ v Brně korespondovala za účelem vyjasnění, zda s ohledem na zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení má být prováděno šetření jeho trestné činnosti a zda za této procesní situace vůbec přichází v úvahu konání průběžného instančního dohledu. V rozhodném období tedy nenastaly žádné relevantní skutečnosti, kvůli nimž by bylo nutné přetrvávající pasivitu kárně obviněné při vyřizování trestní věci podezřelého B. považovat za kárné provinění.

[57] Pokud jde o osobu kárně obviněné, pak k ní soud zjistil, že kárně obviněná nastoupila jako právní čekatelka 1. 9. 2006 k Okresnímu státnímu zastupitelství v Ústí nad Orlicí, kde působila do 30. 11. 2007. Od 1. 12. 2007 působila u MSZ v Brně. Závěrečnou zkoušku složila 16. 10. 2009. Státní zástupkyně byla jmenována 19. 3. 2010 a s účinností od 24. 3. 2010 byla přidělena k výkonu funkce k MSZ v Brně. Od 1. 9. do 31. 10. 2012 a od 1. 4. 2013 do 31. 7. 2013 byla dočasně přidělena k VSZ v Olomouci. Od 14. 9. 2015 do 31. 1. 2016 byla dočasně přidělena ke KSZ v Brně. Od 1. 5. 2017 do 31. 7. 2017 byla k výkonu funkce dočasně přidělena k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, přičemž tam byla velmi dobře hodnocena. V současné době je její specializací všeobecná hospodářská a majetková trestná činnost a trestná činnost právnických osob, korupce, trestná činnost úředních osob (s výjimkou bezpečnostních a zpravodajských služeb) a mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech.

[58] Podle hodnocení kárně obviněné zpracovaného městskou státní zástupkyní v Brně 15. 8. 2019 (a obdobně 2. 10. 2019) je kárně obviněná ve většině oblastí hodnocena kladně. Kvalita práce je stabilně na dobré úrovni. Jsou jí přidělovány skutkově i právně složité věci hospodářského charakteru, a to i daňové trestné činy. Dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení vykonává důsledně a ve lhůtách k tomu určených. Velmi dobře si dokáže zorganizovat práci. U hlavního líčení vystupuje aktivně a s osobní zodpovědností za úspěšné projednání každé trestní věci. Důsledně aplikuje metodiku finančního šetření. Její znalost právních předpisů i judikatury je na mimořádně vysoké úrovni, i proto jsou její rady a odborné názory vyhledávány mezi kolegy. Aktivně se účastní školení nejen ve své odbornosti, ale i v odbornostech dalších. Kárně obviněná vystupuje slušně a zdvořile. Nicméně stojí za každou cenu za svým názorem, což v minulosti vedlo opakovaně k nerespektování pokynů vedoucích státních zástupců a nerespektování pokynů nadřízeného státního zastupitelství v situacích, kdy zastávala jiný právní názor. Napadá způsob vedení MSZ v Brně, napadá způsob přidělování věcí, a to zejména tehdy, domnívá-li se, že je jí dávána práce navíc. Zhoršila se její spolupráce s některými policejními orgány. Odmítá s policisty jednat osobně, komunikuje pouze písemnou formou.

[59] Kárně obviněná s hodnocením nesouhlasila. Vyjádřila se k němu tak, že pokyn vedoucího státního zástupce a pokyn nadřízeného státního zastupitelství nerespektovala z důvodu,

že je považovala za rozporný se zákonem a postupovala tak v souladu se svým svědomím a právem pokyn odmítnout. Předmětem sporu je její prostý požadavek, aby se vedoucí státní zástupkyně (stejně tak nadřízené státní zastupitelství) při výkonu funkce pohybovala v zákonných mezích své pravomoci a byl respektován a v praxi aplikován závazný pokyn obecné povahy o dohledu a nezávislé postavení řadového státního zástupce. Došlo i k obcházení zákona o státním zastupitelství, když dohledový státní zástupce, aniž by k tomu měl pravomoc, určoval, jak by mělo být pochybení se státním zástupcem z nižšího stupně řešeno a vynucoval si postup v souladu se svým nezávazným právním názorem, aniž by vydal závazný pokyn podřízenému státnímu zastupitelství. Ohledně spolupráce s policejními orgány uvedla, že jí není známo, že by vedoucí státní zástupkyně po dobu výkonu funkce řešila jakoukoliv stížnost na její chování ze strany policejních orgánů. S policisty má několik telefonických konzultací denně, rovněž probíhají i konzultace osobní, zejména u skutkově a právně složitých věcí. Vedoucí státní zástupkyně nerespektuje čl. 8 pokynu obecné povahy o trestním řízení a nenapomáhá k vymahatelnosti postavení státních zástupců MSZ v Brně jako pánů přípravného řízení. Naopak dochází k telefonátům s policisty či vedením policie ohledně postupů v trestních věcech za zády dozorových státních zástupců. Kárně obviněná je přesvědčena, že snahou vedoucí státní zástupkyně je sankcionovat ji pro právní názory, neboť nechce akceptovat prvky nezávislosti řadových státních zástupců. Chce dehonestovat její osobu profesně, neboť její právní názory si bere osobně a nepřístupuje k nim s profesionálním nadhledem úspěšného manažera.

[60] Kromě výtky vztahující se k nyní projednávané věci (viz shora bod [40]) jí byla udělena podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství výtka ve věci vedené pod sp. zn. 4 ZN 2188/2014. Za její další postup v této věci byla také shledána vinou kárným proviněním kárným rozhodnutím ve věci Soni Bednářové I.

[61] Soud zamítl provedení následujících důkazů. Spisy v trestní věci obviněného M., kterými měla být prokazována praxe týkající se rušení záznamů o zahájení úkonů trestního řízení i z procesních důvodů. Tento důkaz byl nadbytečný, neboť kárný senát nevyklučuje, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení může být v některých případech zrušen i z procesních důvodů. Důkaz spisem, ve kterém měl být dříve ze strany KSZ v Brně kárně obviněné neformálně vytýkán určitý postup, aniž by nerespektování této neformální výtky bylo jakkoliv sankcionováno, shledal soud nadbytečným pro posouzení věci, neboť v nyní projednávané věci je kárně obviněné kladeno za vinu, že neuposlechla formalizovaného pokynu. Soud zamítl i důkaz spisem, ve kterém měl být rozhodován spor o místní příslušnost stejnou dohledovou státní zástupkyní, jako v nyní posuzované věci, a v dané věci měl být shledán jako zákonný postup, kdy byl dozorovou státní zástupkyní, již byla věc postoupena, zrušen záznam o zahájení úkonů trestního řízení vydaný policejním orgánem, nad jehož postupem jinak dozor nevykonává. Rozhodnutí sporu o příslušnost následně tento postup potvrdilo a respektovalo, že nemá zasahovat do výkonu dozoru. I tento důkaz byl nadbytečný, neboť kárný senát nesporel to, že právní názor zastávaný kárně obviněnou, týkající se rozsahu závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost byl hajitelný. Nebyl vyžádán ani dozorový spis týkající se trestní věci obviněného M. Kárný senát totiž vycházel z toho, že použitelnost některých důkazů v nově zahájeném trestním řízení mohla být sporná, přičemž spornost vyplývala z již provedených důkazů. Jako nadbytečný byl dále zamítnut návrh na vyžádání dohledových spisů KSZ v Brně týkající se sporu o místní příslušnost a následně vykonávaného průběžného dohledu. Jimi mělo být prokazováno, jaké byly právní a skutkové úvahy dohledové státní zástupkyně, které nebyly vtěleny do textu rozhodnutí sporu o příslušnost. Pro posouzení věci však bylo podstatné jen to, co bylo seznatelné pro kárně obviněnou. Za nadbytečný považoval soud též návrh, aby byla vyžádána informace, v kolika věcech byl nad postupem kárně obviněné vykonán dohled ze strany KSZ v Brně a kolikrát odmítla pokyn splnit. Vycházel z nesporného tvrzení účastníků, že kárně obviněné byl dán ze strany kárné navrhovatelky formalizovaný pokyn, který odmítla splnit pokyn, ve třech věcech. Rozsah výkonu dohledu ze strany KSZ v Brně nebyl pro věc podstatný. Kárný senát neměl ani

důvod pochybovat, že v této věci kárně obviněné nebyl předložen podnět k výkonu dohledu k vyjádření kárně obviněné. Pro posouzení věci nebylo ani relevantní v kolika věcech KSZ v Brně vykonalo dohled nad činností MSZ v Brně na základě podnětu jiného vedoucího státního zástupce, proto byl zamítnut i návrh na vyžádání takové informace. Výslechem JUDr. H. mělo být zjištěno, že této státní zástupkyni měla být odejmuta věc poté, co sdělila, že chce odmítnout udělený pokyn. I tento důkaz byl nadbytečný, neboť předmětem řízení není posuzování dodržování pravidel vedoucí státní zástupkyní v jiných věcech, ale kárné obvinění vznesené vůči kárně obviněné. Nejde ani o obdobnou situaci, kterou by mohlo být, že jsou jiní státní zástupci sankcionováni za neuposlechnutí řádně vydaných pokynů. Výslechem Mgr. H. mělo být prokazováno, že vedoucí státní zástupkyně se neformálně bavila s tím, kdo podal podnět k výkonu dohledu. Soud neshledal žádnou relevanci tohoto navrhovaného výsledku pro rozhodnutí věci.

IV. Právní závěry soudu

[62] Úvodem musí Nejvyšší správní soud v obecné rovině odmítnout úvahy kárně obviněné o tom, že by neměl mít pravomoc posuzovat otázky týkající se výkladu trestního práva. Kárné provinění státního zástupce je definováno v § 28 zákona o státním zastupitelství jako *zaviněné porušení povinností státního zástupce, zaviněné chování nebo jednání státního zástupce, jímž obrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu anebo snižuje vážnost a důstojnost funkce státního zástupce*. Povinnosti státního zástupce jsou vymezeny zejména v § 24 zákona o státním zastupitelství, přičemž podle jeho prvního odstavce *státní zástupce je při výkonu své funkce povinen odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví; zejména je povinen postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně, spravedlivě a bez zbytečných průtahů. Jakýkoli vnější zásah nebo jiný vliv, jehož důsledkem by mohlo být porušení některé z těchto povinností, musí odmítnout*. Je-li z jedné povinností státního zástupce též odborný výkon funkce, nepochybně může být kárným proviněním i to, pokud svou funkci nevykonává dostatečně odborně. Posouzení odborného postupu státního zástupce není možné, aniž by byla hodnocena zákonitost a věcná správnost jeho postupu, zejména v trestním řízení. Nejvyšší správní soud, jako soud kárný, tedy nejenže může, ale musí posuzovat i otázky náležející do trestního práva. Činí tak ovšem pouze v rozsahu nezbytném pro posouzení kárné odpovědnosti státního zástupce. Zejména tak často tedy nemusí jednoznačně zodpovědět otázku, zda jeho postup byl či nebyl správný z pohledu objektivního práva, ale pouze to, zda byl jeho postup hajitelný a nebyl tedy excesivní (k tomu viz např. kárně obviněnou zmiňované rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 7/2014).

[63] Jako nerelevantní pro posouzení věci je také třeba odmítnout ty námitky kárně obviněné, které poukazyvaly na nezákonnosti dalších úkonů v trestní věci podezřelého B. Předmětem řízení je posouzení, zda je kárně obviněná vinou kárným proviněním. Pro posouzení této otázky může být podstatné, z jakých důvodů kárně obviněná odmítla pokyn splnit, tedy například i z důvodu problematické použitelnosti dosud opatřených důkazů. Podstatné však již není, zda následně skutečně bylo nebo nebylo postupováno v souladu s trestním řádem.

IV.A Překážka věci rozhodnuté

[64] V prvé řadě se soud musel zabývat námitkou existence překážky věci rozhodnuté. Pokud by totiž byla důvodná, kárné řízení by muselo být pro zánik odpovědnosti kárně obviněné zastaveno podle § 14 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „**zákon o kárném řízení**“). Překážku věci rozhodnuté (*ne bis in idem*) by mohlo zakládat jak dřívější rozhodnutí kárného senátu o témže skutku, tak i dříve udělená výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství pro tentýž skutek (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2009, čj. 12 Ksz 1/2008 - 97).

[65] Existenci takové překážky v nyní projednávané věci ale Nejvyšší správní soud neshledal.

[66] Pokud jde o udělenou výtku, pak bylo shora v bodě [40] popsáno, že byla kárně obviněné udělena pro její dozor v trestní věci podezřelého B., v němž byla shledána závažná pochybení, a za nedostavení se k projednání jejího postupu v dané věci. Tyto výtky byla udělena v situaci, kdy ani KSZ v Brně ani vedoucí státní zástupkyně ohledně dalšího postupu kárně obviněné neudělily pokyn podle zákona o státním zastupitelství. To, že se nejednalo o pokyn, bylo ostatně krajským státním zastupitelstvím i výslovně potvrzeno. Oproti tomu nyní je jí kladeno za vinu, že jednak odmítla splnit pokyn KSZ v Brně a následně i pokyn vedoucí státní zástupkyně, jak má ve věci dále postupovat, přičemž odmítnutí pokynu bylo učiněno neodborně a názory vyslovené kárně obviněnou v odmítnutí pokynu byly zcela zjevně vadné. Nebyl jí tedy kladen za vinu samotný postup v trestní věci obviněného B., ale to, že v dané věci nepostupovala dle udělených pokynů, které pro ni byly závazné. Jedná se tak o odlišné skutky. Jak bude rozebráno níže, postup státního zástupce v určité věci může být zcela zákonný, a přesto bude povinen udělený pokyn uposlechnout. Neuposlechnutí pokynu je tak třeba považovat za jiný skutek, byť již dříve byly odborné otázky, které byly řešeny udělením pokynu, mezi účastníky předmětem diskusí.

[67] Námitky, které směřovaly do nezákonnosti udělené výtky, nejsou pro toto řízení podstatné. Její zákonnost je předmětem přezkumu ve správním soudnictví.

[68] Stejně tak nezakládá překážku věci rozhodnutí kárné rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I. Jak bylo popsáno shora v bodě [56], v kárném návrhu v dané věci jí byla vytýkána nečinnost v trestní věci podezřelého B. od 16. 6. 2018 do 2. 10. 2018, přičemž k udělení pokynů došlo až později. Nelze souhlasit ani s tím, že by předmětem daného řízení byla alespoň část skutku, ve které jí je kladeno za vinu, že vyjadřovala nesouhlas s výsledkem instančního dohledu, který byl proveden státním zástupcem KSZ v Brně. Z vymezení skutku je zřejmé, že je myšlen instanční dohled vykonaný v říjnu roku 2018 v návaznosti na dohled nad dohledem ze strany VSZ v Olomouci, neboť v návaznosti na ve skutku zmiňovaný dohled měla předložit věc k provedení vnitřního dohledu podle pokynu obecné povahy o dohledu. K tomu došlo 25. 10. 2018. Naopak v případě instančního dohledu vykonaného ze strany KSZ v Brně v květnu 2018 takový krok ze strany kárně obviněné nenásledoval. Navíc jí není vytýkáno neuposlechnutí formálně nezávazných výsledků dohledu, ale až na ně navazujícího pokynu. Pokyn ze strany krajského státního zastupitelství byl vydán až 18. 10. 2018. Je tedy zřejmé, že ani v tomto rozsahu není dána překážka věci rozhodnutí.

IV.B Závaznost pokynu nadřízeného státního zastupitelství

[69] Kárně obviněné bylo kladeno za vinu nejprve to, že po provedeném dohledu KSZ v Brně neztotožnila s jeho pokynem k zahájení úkonů trestního řízení, tento odmítla splnit a věc předložila k provedení vnitřního dohledu svému vedoucímu státnímu zástupci.

[70] Podle § 12c zákona o státním zastupitelství *Dohled je výkonem oprávnění stanovených tímto zákonem k zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství při výkonu působnosti státního zastupitelství.* Podle § 12d odst. 1 a 2 téhož zákona pak platí, že (1) *Nejblíže vyšší státní zastupitelství je oprávněno vykonávat dohled nad postupem nejblíže nižších státních zastupitelství ve svém obvodu při vyřizování věcí v jejich příslušnosti a dávat jim k jejich postupu písemné pokyny. Postup nejblíže nižších státních zastupitelství může sjednocovat i pokyny vztahujícími se na více věcí určitého druhu.* (2) *Nejblíže nižší státní zastupitelství je povinno řídit se písemnými pokyny podle odstavce 1, s výjimkou pokynu, který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem. Odmítne-li z tohoto důvodu*

nejblíže nižší státní zastupitelství pokyn splnit, sdělí neprodleně důvody odmítnutí písemně nejblíže vyššímu státnímu zastupitelství; pokud nejblíže vyšší státní zastupitelství na svém pokynu trvá a neuplatní jiný postup, věc nižšímu státnímu zastupitelství odejme a vyřídí ji samo.

[71] Z textu zákona tak vyplývá, že tzv. instanční dohled a z něj vyplývající pokyny jsou směřovány nejblíže nižšímu státnímu zastupitelství jako instituci. V čele jednotlivých státních zastupitelství stojí vedoucí státní zástupci (§ 8 odst. 1 zákona o státním zastupitelství). Je tedy primárně jejich odpovědností, aby zajistili buď splnění pokynu nadřízeného státního zastupitelství, případně aby vyhodnotili, zda není uvedený pokyn v rozporu se zákonem, a v takovém případě odsouhlasili odmítnutí splnění písemného pokynu v souladu s § 12d odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

[72] Nelze však přehlížet, že činnost jednotlivých státních zastupitelství je vykonávána zejména prostřednictvím řadových státních zástupců, jak vyplývá z § 1 odst. 2 zákona o státním zastupitelství (*Tento zákon ...; upravuje dále zejména postavení státních zástupců jako osob, jejichž prostřednictvím státní zastupitelství vykonává svou činnost, ...*). Také trestní řád vychází z toho, že úkony trestního řízení jsou prováděny jednotlivými státními zástupci, nikoliv státními zastupitelstvími. V trestním řízení tak v posledku pokyn nejblíže nadřízeného státního zastupitelství směřuje ke státnímu zástupci, který danou trestní věc vyřizuje. Lze vycházet z toho, že zpravidla to bude ve fázi přípravného řízení, a půjde tedy o dozorového státního zástupce. Dále se tedy hovoří o dozorovém státním zástupci, ačkoliv se uvedené závěry platí i pro jiné fáze, než je přípravné řízení.

[73] Jak mají být do procesu splnění pokynu nejblíže vyššího státního zastupitelství nebo jeho odmítnutí zařazení vedoucí státní zástupci a dozoroví státní zástupci však zákon výslovně neřeší.

[74] Vhodné řešení potřeby zapojení jak vedoucího státního zástupce, tak dozorového státního zástupce, přináší pokyn obecné povahy o dohledu. Ten v čl. 8 stanovuje následující postup po obdržení pokynu nejblíže vyššího státního zastupitelství: *Čl. 8 Postup při odmítnutí splnění pokynu (1) Zastává-li státní zástupce, jemuž je věc přidělena, názor, že pokyn nejblíže vyššího státního zastupitelství je v rozporu se zákonem, předloží odmítnutí splnění pokynu vedoucímu státnímu zástupci nebo jím pověřenému státnímu zástupci; jinak pokyn splní. (2) Vedoucí státní zástupce nebo jím pověřený státní zástupce ve věci předložené mu státním zástupcem podle odstavce 1 vykoná vnitřní dohled podle § 12e zákona. (3) Věc nelze přidělit jinému státnímu zástupci jen za účelem změny stanoviska k pokynu nejblíže vyššího státního zastupitelství.*

[75] Pokyn tedy může na jednu stranu splnit přímo dozorový státní zástupce, neboť je primárně jeho odpovědností, jak je určitá věc vedena. Na druhou stranu není sám oprávněn bez dalšího splnění pokynu nadřízeného státního zastupitelství odmítnout. Odmítnutí splnění pokynu (vlastně tedy jen návrh takového postupu) předloží vedoucímu státnímu zástupci nebo jím pověřenému státnímu zástupci (dále i jen „vedoucí státní zástupce“), přičemž ten je povinen vykonat vnitřní dohled podle § 12e zákona o státním zastupitelství.

[76] Účelem dohledu, jak vyplývá z povahy věci, ale i z doslovného znění čl. 2 odst. 1 pokynu obecné povahy o dohledu, je přispět k zákonnému, odbornému, rychlému, účinnému a jednotnému výkonu působnosti státního zastupitelství. V případě postupu podle čl. 8 pokynu obecné povahy o dohledu je zjevně smyslem výkonu dohledu to, aby mohl vedoucí státní zástupce přezkoumat protichůdné názory na zákonnost pokynu ze strany nadřízeného státního zastupitelství a podřízeného státního zástupce.

[77] Výsledky takového dohledu mohou být následující. Buď vedoucí státní zástupce dojde ke shodnému závěru jako dozorový státní zástupce, a pak podle § 12d odst. 2 zákona o státním

zastupitelství odmítne splnit pokyn jako nezákonný. Odpovědnost za tento postup nese primárně vedoucí státní zástupce, neboť je to on, kdo činí konečné rozhodnutí. Druhou základní možností je, že vedoucí státní zástupce shledá, že nejsou dány důvody pro odmítnutí pokynu nadřízeného státního zastupitelství. V takovém případě se nabízí dvě možnosti. V prvním případě se mu podaří přesvědčit dozorového státního zástupce, že se mylí v tom, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí splnění pokynu nadřízeného státního zastupitelství, a tento jej nakonec splní. Druhou možností je, že podle § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství vydá vedoucí státní zástupce pokyn dozorovému státnímu zástupci, aby pokyn nadřízeného státního zastupitelství splnil. Podle uvedeného ustanovení platí, že *státní zástupci jsou povinni řídit se pokyny vedoucího státního zástupce nebo jím pověřeného státního zástupce, s výjimkou pokynu, který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem*. Teprve toto ustanovení, na rozdíl od § 12c odst. 2 zákona o státním zastupitelství, stanoví povinnost konkrétnímu státnímu zástupci.

[78] Ze shora uvedeného je tak zřejmé, že pokynem nadřízeného státního zastupitelství vydaným podle § 12d odst. 2 zákona o státním zastupitelství je povinno se řídit podřízené státní zastupitelství, nikoliv bezprostředně státní zástupce, který má věc přidělenou k vyřízení. Proto neuposlechnutí takového pokynu a namísto toho předložení návrhu nadřízené státní zástupkyni na odmítnutí splnění pokynu KSZ v Brně nemohlo založit kárnou odpovědnost kárně obviněné.

[79] S ohledem na to, že pokyn nadřízeného státního zastupitelství nezavazoval přímo dozorovou státní zástupkyni, bylo nadbytečné zabývat se tím, zda tento pokyn mohla vydat stejná státní zástupkyně, která dříve vyjevila svůj názor na danou věc v odůvodnění rozhodnutí o příslušnosti.

IV.C Závaznost pokynu nadřízeného státního zástupce

[80] Pro posouzení toho, zda mohla kárně obviněná odmítnout řídit se pokynem vedoucí státní zástupkyně, jsou v první řadě podstatné závěry vyslovené k této otázce v kárném rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I. Obecné závěry k závaznosti pokynu vedoucího státního zástupce byly obsaženy v bodech 135 až 141 odůvodnění a shrnuty do vytvořené právní věty k danému rozhodnutí, přičemž relevantní pasáž této právní věty zní: „*S ohledem na nadřízené postavení a řídicí pravomoci vedoucího státního zástupce, mezi něž náleží i oprávnění zasahovat do postupu při vyřizování věcí podřízenými státnímu zástupci, se nesplnění vnitřního dohledového pokynu za použití § 12e odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, nemůže stát běžnou praxí v soustavě státního zastupitelství, nýbrž se má spíše jednat o krajní prostředek dozorového státního zástupce při řešení sporu mezi ním a vedoucím či jím pověřeným státním zástupcem o naprosto zásadních právních, skutkových či procesních otázkách, jejichž posouzení bude mít podstatný vliv na výsledek trestního řízení. Výjimečný postup podle § 12e odst. 3 zákona o státním zastupitelství tak nemůže být prostředkem pro neplnění povinností státních zástupců při vyřizování jejich agendy ani prostorem k vedení nepodstatné právní polemiky či k řešení nevýznamných sporů o správnost či vhodnost postupu při vyřizování jednotlivých trestních věcí mezi adresáty interních dohledových pokynů, které nelze považovat za zjevně protiprávní, a vedoucími či jimi pověřenými státními zástupci.*“

[81] Posouzení otázky závaznosti pokynu tak nelze zaměňovat s právem státního zástupce na právní názor při vyřizování jeho věcí. Jak vyplývá z bodu 139 kárného rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I, do doby vydání pokynu může nepochybně státní zástupce zastávat právní názor, který není excesivní, a nemůže za něj být postižen, byť by se jeho právní názor ukázal jako mylný. Pokud mu je však dán pokyn vedoucím státním zástupcem, pak se jeho situace mění, neboť jej nemůže odmítnout jen z toho důvodu, že má na věc jiný právní názor. To by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by se jednalo o naprosto zásadní právní, skutkovou či procesní otázku, která má podstatný vliv na výsledek trestního řízení. V ostatních případech jej může odmítnout pouze tehdy, pokud je zjevně nezákonný a tedy nehajitelný názor vedoucího státního zástupce, který vydává pokyn.

[82] Pokud by se jednalo o situaci, že by nebyl hajitelný ani státním zástupcem původně zastávaný právní názor, pak lze mít o to nižší požadavky na vydaný pokyn, neboť nezákonnost měl odstranit státní zástupce sám, aniž by k jejímu odstranění dostal jakýkoliv pokyn. Neuposlechnutí pokynu v takové situaci by jen zvyšovalo závažnost primárního pochybení státního zástupce.

[83] S těmito závěry se shoduje i kárný senát v novém složení a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění kárného rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I, které jsou účastníkům známy. Bylo proto třeba zabývat se tím, zda byly nebo nebyly dány v nyní posuzované věci výjimečné okolnosti pro odmítnutí splnění pokynu vedoucí státní zástupkyně. Jednak musel být v první řadě hajitelný právní názor kárně obviněné. Dále by pro odmítnutí pokynu bylo nezbytné, aby se jednalo o zásadní právní, skutkovou či procesní otázku, případně pokud by tomu tak nebylo, pak o zjevně nezákonný pokyn vedoucí státní zástupkyně.

[84] Kromě procedurálních otázek byly v posuzované věci sporné dva okruhy otázek. V první řadě šlo jednak o to, zda byl správný postup břevlavského policejního orgánu a potažmo břevlavského dozorového státního zástupce, pokud došlo k zahájení úkonů trestního řízení vůči M. B., namísto vyloučení jeho věci k samostatnému řízení z trestní věci obviněného M. Druhou otázkou byl rozsah závaznosti rozhodnutí sporu příslušnost.

IV.C.1 Procedurální námitky k závažnosti pokynu

[85] Kárně obviněná namítala, že návrh na rozhodnutí sporu o příslušnost, opatření zrušující záznam o zahájení úkonů trestního řízení i postoupení věci jinému státnímu zastupitelství, byly před expedicí řádně aprobovány náměstkem kárné navrhovatelky Mgr. Jaroslavem Paulem. Postoupení věci dokonce měl konzultovat s kárnou navrhovatelkou.

[86] Jak je zřejmé z vyjádření kárné navrhovatelky, ale i povahy samotné aprobační, při jejím výkonu se nemůže ten, kdo aprobační provádí, do podrobností seznámit se všemi okolnostmi aprobované věci. Zpravidla půjde jen o zhruba seznámení se s podáním. Samotná skutečnost, že bylo určité podání aprobováno některým z nadřízených, tedy rozhodně nemůže sejmout odpovědnost za správnost úkonu z dozorového státního zástupce. Jak Nejvyšší správní soud uvedl mj. v bodě 130 rozsudku ze dne 12. 6. 2012, čj. 1 As 51/2012 - 242, č. 2702/2012 Sb. NSS, ve věci odvolání V. R.: „*Státní zastupitelství nesmí být souborem bezbarvých anonymních úředníků čekajících na pokyny, kteří nenesou vlastní odpovědnost za rozhodování v konkrétní věci, ať už v přípravném řízení při výkonu dozoru nad činností policejních orgánů či po podání obžaloby při jejím zastupování v hlavním líčení před soudem, a schovají se do byrokratického systému několikastupňového schvalování, aprobování atd. za své nadřízené, kteří naopak svou odpovědnost ze sebe sejmou s poukazem na samostatnost jednotlivých státních zástupců. Takto je nutno nahlížet na posuzování konkrétního obsahu povinností vymezených zákonem o státním zastupitelství státním zástupcům i jejich vedoucím.*“ Taktéž viz bod 58 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, čj. 12 Ksz 1/2019 - 74, ve věci Jana Zelinky. To samozřejmě neznamená, že by chybné schválení určitého úkonu nemohlo vést i k odpovědnosti toho, kdo aprobační činnost nedostatečně vykonával, stejně tak jako to, že by se případně k této skutečnosti nemohlo přihlížet při posuzování toho, zda je na místě kárný postih (k tomu viz dále bod [117]).

[87] Je třeba odmítnout i námitky kárně obviněné, že kárná navrhovatelka byla při vydávání pokynu ve střetu zájmů s ohledem na podanou správní žalobu proti udělené výtce. Udělením výtky vykonávala kárná navrhovatelka svou pravomoc dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství. Nešlo tedy o její soukromý spor s kárně obviněnou, ale o spor vedený z pozice vedoucí státní zástupkyně. Stejně tak není kárná navrhovatelka žalována ve správním soudnictví jako soukromá osoba, ale jako správní orgán, jehož personální obsazení není podstatné. Následně vykonaný dohled byl opět jen výkonem pravomocí vedoucí státní zástupkyně. Obecně nelze

předchozí rozhodovací činnost považovat za jakýkoliv důvod podjatosti, nejde-li o přezkum zákonnosti vlastního rozhodnutí (k tomu viz výslovně § 14 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu a § 8 odst. 1 soudního řádu správního). Trestní řád je o něco přísnější, neboť vylučuje soudce při rozhodování o věci samé, pokud schvaloval určité úkony v přípravném řízení. Nicméně takové případy jsou taxativně uvedeny (viz § 30 tr. řádu). Požadavek nestrannosti státního zástupce je uveden v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. To však nelze vykládat tak, že není nestranný jen proto, že již v minulosti vyjevil v určitém rozhodnutí určitý právní názor na posuzovanou věc. Pokud by tomu tak mělo být, pak by se musel vylučovat jakýkoliv státní zástupce, jakmile by například nejprve potvrdil názor policejního orgánu na kvalifikaci skutku jako trestného činu při posuzování stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, v rámci jakýchkoliv dalších úkonů ve věci, ve kterých by bylo sporné, zda je skutek trestným činem. Takový závěr je zjevně nesprávný. V obecné rovině je naopak správné, pokud vedoucí státní zástupce v rámci výkonu svých řídicích pravomocí dohlíží na to, aby byla určitá věc vyřizována řádně, přičemž pokud selhávají mírnější prostředky, přistupuje postupně k důraznějším.

[88] To, že by neměl být pokyn závazný nelze dovozovat ani z toho, že jí nebyl předložen k vyjádření podnět k výkonu dohledu ze strany KSZ v Brně. Měla možnost reagovat na závěry tohoto dohledu a před tím, než byl proveden dohled ze strany vedoucí státní zástupkyně se podrobně vyjádřila k argumentům krajského státního zastupitelství.

IV.C.2 Správnost zahájení nového trestního řízení vůči M. B.

[89] Pokud jde o první otázku, pak nepovažuje kárný senát názor zastávaný kárně obviněnou, že nemělo dojít k novému zahájení úkonů trestního řízení vůči M. B., za excesivní, a tudíž jej považuje za hajitelný. Kárně obviněná poukazovala na to, že již v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v trestní věci obviněného M. byl zmíněn jako možný pachatel přečinu poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku také M. B. K zahájení trestního řízení došlo na základě trestního oznámení společnosti EKOMONT, které bylo směřováno i vůči M. B. Z dokazování také vyplývá, že v rámci trestní věci obviněného M. se skutečně M. B. při opakovaných podaných vysvětleních doznal k trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu i v pozdějším záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v trestní věci podezřelého B., tedy k zajištění zaslání peněz ze zádržného od společnosti X na účet společnosti X a jejich následné vybrání. Je také zřejmé, že i v trestní věci obviněného M. byly prověřovány skutečnosti týkající se aktivit M. B., zejména bylo provedeno finanční šetření k jeho účtům, přičemž byl vysledován i pohyb zádržného ve výši 64 493,28 Kč s odůvodněním, že se mohlo jednat o předem domluvený postup s Ing. M., aby byly tyto prostředky vylákány a o tyto se navzájem rozdělili.

[90] Podle § 20 odst. 1 tr. řádu mj. platí, že proti všem obviněným, jejichž trestné činy spolu souvisí se koná společné řízení, pokud tomu nebrání důležité důvody. Kárně obviněná poukázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2016, čj. 5 Tdo 1488/2016, z nějž vyplývá, že jednání pachatele jako společníka a statutárního orgánu obchodní společnosti, který svévolně nakládal s jejím majetkem s cílem obohatit sebe či jiné osoby, přičemž současně způsobil škodu jednak na jejím majetku, jednak na majetku věřitelů této obchodní společnosti, naplňuje za splnění všech zákonných podmínek znaky trestných činů zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku a poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku. Jednočinný souběh těchto trestných činů tak je možný. Trestná činnost obviněných M. i B. spolu mohla souviset. Ing. M. bylo kladeno za vinu i to, že uzavřel smlouvu o postoupení pohledávky za společností X ve výši 105 701 Kč za částku 100 000 Kč, aniž by společnost X za tento obchodní majetek nebo převedené pohledávky společnost X skutečně zaplatila. Uzavření této smlouvy však bylo kladeno za vinu i M. B., byť šlo o jednání za druhou smluvní stranu. Jednalo se tedy o problematiku neoprávněného vyvádění majetku ze společnosti X, do čehož lze v obecné rovině řadit i neoprávněné vybrání částky 64 000 Kč z účtu této společnosti M. B.

[91] Ze stanoviska nejvyššího státního zastupitelství ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 1 SL 731/2018, vyplývá, že velmi často není třeba znovu vyhotovovat záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Stanovisko poukazuje na to, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu má neformální povahu. Vzhledem k tomu jej není třeba sepisovat dokonce ani tehdy, pokud nově odhalená trestná činnost má zcela jiný skutkový charakter, tím spíše to není třeba, pokud ji lze z věcného hlediska podřadit pod vymezení skutkových okolností původně prověřovaného podezření, jsou-li dány podmínky pro konání společného řízení. Stanovisko výslovně uvádí i možnost, že se související trestná činnost týká více pachatelů, které spojuje s původním vymezením v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení pouze věcný prvek. Tato věcná souvislost může být dána i souběhem (zpravidla jednočinným) nově odhaleného trestného činu s primárně prověřovaným trestným činem. Uvedené stanovisko také opakovaně zmiňuje možnost vyloučit určitou věc ze společného řízení do samostatného řízení a to i v průběhu prověřování. Stanovisko opakovaně upozorňuje na to, že není možné se vyhnout vzniku sporných a nejednoznačných situací, ve kterých je třeba zohlednit specifické okolnosti řešené věci.

[92] Aplikováno na nyní projednávanou věc, pokud byly dány podmínky společného řízení, nebylo třeba vyhotovovat nový záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu ohledně trestné činnosti M. B., byť by nebyla zcela jednoznačně specifikována v původním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v trestní věci obviněného M. Ačkoliv uvedené stanovisko nejvyššího státního zastupitelství bylo vydáno až po odmítnutí splnění pokynu kárně obviněnou, je podstatné v tom, že se v mnoha ohledech shoduje se závěry kárně obviněné vyslovenými dříve. Tím spíše je třeba je považovat za obhajitelný její právní názor na věc. Na druhou stranu nelze ani přehlédnout, že stanovisko nevylučuje sepsání dalšího záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, pokud je to z různých důvodů vhodné, například i jen z důvodu procesní opatrnosti, aniž by v tomto postupu shledávalo nezákonnost.

[93] Kárně obviněná také poukázala na právní věty vytvořené k rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství o místní příslušnosti sp. zn. 5 NZN 2703/2017 k určení místní příslušnosti státního zástupce po vyloučení věci a k určení místa spáchání trestného činu porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku. Ty lze vykládat nepochybně tak, že pravidlo, že vyloučením věci se nemění příslušnost soudu, který věc vyloučil, stanovené v § 23 odst. 2 tr. řádu, se vztahuje i na příslušnost státního zástupce. Konkrétně lze citovat: „Z hlediska analogického užití § 23 odst. 2 trestního řádu proto nelze připustit, že se státní zástupce příslušný ve společném řízení zřívá vlastní příslušnosti v řízení o vyloučené věci jejím postoupením jinému státnímu zástupci, nejde-li o speciální případ postoupení věci upravený § 23 odst. 2 části věty za středníkem trestního řádu. Zásadu, že příslušnost státního zástupce se po vyloučení věci nemění, je totiž třeba vykládat v tom smyslu, že se týká jak věci, která byla ze společného řízení vyloučena, tak věci, která po vyloučení zůstala vedena jako původní věc. Smyslem § 23 odst. 2 trestního řádu je zachovat příslušnost státního zástupce, který je příslušný konat společné řízení, ve všech věcech poté, kdy je některá ze společného řízení vyloučena ... Uvedené závěry je nutné aplikovat i ve fázi prověřování.“

[94] Zastávala-li proto kárně obviněná názor, že vůči M. B. nemělo být znovu zahajováno trestní řízení, protože proti němu již bylo vedeno v rámci trestní věci obviněného M., a mělo dojít případně k jeho vyloučení s následnou dozorovou pravomocí OSZ v Břeclavi, je třeba tento názor považovat za hajitelný.

[95] Pro posouzení nyní projednávané věci není třeba, aby kárný soud stavěl na jisto, zda byl názor kárně obviněné objektivně správný nebo nikoliv, byť o něm má pochybnosti. Lze poukázat například na § 15 odst. 4 jednacího řádu státního zastupitelství, který vychází z toho, že příslušnost vrchního státního zastupitelství po vyloučení věci ze společného řízení zaniká a vrchní státní zastupitelství má postoupit věc neprodleně postoupit věcně a místně příslušnému

státnímu zastupitelství, pokud vrchní státní zastupitelství s předchozím souhlasem nejvyššího státního zástupce nerozhodne výslovně jinak. Takové ustanovení je v rozporu s tím, že by po vyloučení věci měla zůstat zachována příslušnost státního zastupitelství před vyloučením.

IV.C.3 Rozsah závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost

[96] I pokud by byl právní názor kárně obviněné na možnost vyloučení věci M. B. z trestní věci obviněného M. a zachování příslušnosti OSZ v Břeclavi nejen hajitelný, ale dokonce objektivně správný, nemá posouzení této otázky vliv na to, zda kárně obviněná mohla na tomto názoru trvat poté, co KSZ v Brně rozhodlo spor o místní příslušnost.

[97] Podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství platí, že *Spory o příslušnost mezi státními zastupitelstvími rozhoduje státní zastupitelství, které je vůči těmto státním zastupitelstvím nejbližší vyšší.* Zákon o státním zastupitelství tedy upravuje, stejně jako naprostá většina procesních předpisů, postup pro případ, že vznikne otázka, který orgán je příslušný pro řešení určité věci. Jak nicméně správně konstatuje i stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 5/2014 sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, sp. zn. 1 SL 729/2013, k rozhodování sporů o příslušnost mezi státními zastupitelstvími, někdy je procesními předpisy tato otázka řešena nikoliv jako spor o příslušnost, ale jako rozhodování o příslušnosti. Stanovisko toto uvádí ohledně příslušnosti soudů podle trestního řádu: *„Soudu rozhodujícímu o příslušnosti soudu je tak věc předkládána přímo soudem, který má za to, že není příslušný, aniž by zde byla nutná jakákoliv reakce soudu, který za příslušný považuje. U státních zastupitelství naopak musí existovat spor mezi dvěma státními zastupitelstvími, kdy jedno státní zastupitelství postoupí věc jinému státnímu zastupitelství z důvodu příslušnosti a toto státní zastupitelství zastává právní názor odlišný, tedy že není příslušným státním zastupitelstvím; toto druhé státní zastupitelství pak vyvolává spor o příslušnost.“*

[98] To jak je otázka příslušnosti vyřešena (tedy zda prostřednictvím sporu o příslušnost nebo rozhodováním o příslušnosti) však nemá žádný významný dopad na to, k čemu obecně taková úprava směřuje. Smyslem úpravy určení příslušnosti (případně pravomoci) je zjevně to, aby se určilo, který orgán má pravomoc a je příslušný k řešení věci samé a takto určený orgán začal věc samou řešit. Prodlužování nejistoty v tomto směru by vedlo jen k odkládání vyřešení věci samé na úkor účastníků řízení, a to i v případě, že by případně bylo rozhodnutí o příslušnosti nesprávné. K tomu viz například výslovné ustanovení § 104a odst. 7 občanského soudního řádu, podle něhož *usnesením vrchního nebo Nejvyššího soudu o věcné příslušnosti jsou účastníci řízení a soudy vázáni.* Obdobně podle § 189 tr. řádu není soud v trestním řízení oprávněn předložit věc k rozhodnutí o příslušnosti, pokud mu byla věc přikázána podle § 24 nebo § 25 tr. řádu nadřízeným soudem, ledaže by se skutkový podklad pro posouzení příslušnosti mezitím podstatně změnil (k tomu viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2010, sp. zn. 11 Td 21/2010). To samozřejmě neznamená, že v některých případech nebude později oprávněn jiný orgán konstatovat nezákonnost, případně protiústavnost, rozhodnutí o příslušnosti. K tomu lze odkázat například na judikaturu Ústavního soudu k citovanému § 104a občanského soudního řádu, podle níž tímto rozhodnutím může dojít k zásahu do práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Ústavní soud je proto oprávněn taková rozhodnutí v rámci řízení o ústavní stížnosti zrušit (z poslední doby viz např. náleze ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 1490/18). V rámci určité soustavy orgánů státní moci je však daná otázka rozhodnutím o příslušnosti vyčerpána.

[99] Obecně lze také konstatovat, že mnohem menší důraz je kladen na otázku místní příslušnosti oproti příslušnosti věcné. Například pouze absolutní věcná nepřislušnost zakládá nicotnost správního rozhodnutí, zatímco místní nepřislušnost správního orgánu nemusí mít vliv dokonce ani na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 6. 2008, čj. 2 Afs 159/2006 - 138). V občanském soudním řízení může soud svou místní příslušnost zkoumat jen po omezenou dobu, stejně tak jako účastníci řízení mohou námitku místní nepříslušnosti vznést nejpozději při prvním úkonu ve věci samé (k tomu viz § 105 občanského soudního řádu). Místní příslušnost lze také změnit z obecně definovaných „důležitých důvodů“ (§ 25 tr. řádu) či „vhodnosti“ (§ 12 odst. 2 občanského soudního řádu, § 9 odst. 2 soudního řádu správního).

[100] Pokud jde o příslušnost státních zastupitelství, pak je třeba konstatovat, že je konstruována mnohem volněji, než je tomu v případě soudů. Touto otázkou se velmi podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, ve věci určení místní příslušnosti státního zastupitelství z pohledu práva na zákonného soudce. V něm mimo jiné konstatoval: *„Současné pojetí postavení státního zastupitelství v trestním řízení tedy nedovoluje konstruovat princip nezávislosti státního zástupce v kvalitě srovnatelné s principem nezávislosti soudce a právo na zákonného státního zástupce ve smyslu přidělení věci státnímu zástupci určenému podle stejně striktních pravidel, jak je tomu u rozdělování napadlých věcí mezi soudce ...“* Z toho dovodil, že je souladné s ústavním pořádkem, pokud úpravu příslušnosti státních zastupitelství stanoví v podrobnostech až podzákoný právní předpis. Ústavní soud neshledal jako protiústavní ani možnost individuálně rozhodnout, za podmínek daných jednacím řádem státního zastupitelství, o příslušnosti jiného stupně státního zastupitelství. Konstatoval, že ustanoveními § 15 odst. 3 věty druhé a odst. 5 jednacího řádu státního zastupitelství není (a nemůže být) dotčena věcná a místní příslušnost soudů podle trestního řádu. Soud si tak posuzuje svou příslušnost samostatně. V návaznosti na závěry vyslovené v tomto nálezu Nejvyšší soud dovodil například i to, že není třeba vyhovět stížnosti pro porušení zákona podané z důvodu, že o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodla místně nepříslušná státní zástupkyně (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 6 Tz 98/2017).

[101] Orgán rozhodující o příslušnosti si zpravidla musí pro posouzení otázky příslušnosti posoudit i určitou předběžnou otázku. V trestním řízení půjde typicky o trestně právní kvalifikaci určitého skutku, neboť právě tato kvalifikace předurčuje věcnou příslušnost (viz § 16 a § 17 tr. řádu). Může však jít i o určité předběžné skutkové posouzení věci. To však ještě neznamená, že vyřešení této otázky pro účely rozhodnutí o příslušnosti, bude nutně závazné i pro vyřešení věci samé. Například Nejvyšší soud v usnesení ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 7 Tdo 536/2006, z takto vysloveného názoru v rozhodnutí o příslušnosti dovodil pouze obdobné účinky, jako má upozornění na možnou přísnější právní kvalifikaci podle § 225 odst. 2 tr. řádu, resp. § 190 odst. 2 tr. řádu. Obdobně Nejvyšší soud dospěl v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 29 Cdo 4123/2014, č. 95/2018 Sb. NS, k závěru zformulovanému i do právní věty, že: *„Účastníci řízení a soudy jsou vázáni usnesením o věcné příslušnosti nadřízeného soudu. Tato vázanost se ovšem promítá výlučně v posouzení procesní otázky řešené výrokem (§ 159a odst. 1 a 4 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013), tedy v posouzení, který soud je věcně příslušný k projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni. Je naopak vyloučeno, aby nadřízený soud rozhodující o věcné příslušnosti v režimu § 104a o. s. ř. formuloval jakýkoli závazný právní názor k otázce, jak má být meritorně posouzen žalobou uplatněný nárok, nebo aby (dokonce) soud, jemuž byla věc postoupena jako soudu věcně příslušnému, nebo účastníci řízení vydávali závěry, jež nadřízený soud přijal pro účely odpovědi na otázku, který soud je v prvním stupni věcně příslušný k projednání a rozhodnutí věci, za závazný právní názor při následném rozhodování takto určeného věcně příslušného soudu o žalobou uplatněném nároku. Odpůrčí nárok podle insolvenčního zákona neztrácí tuto svou povahu jen proto, že k jeho projednání a rozhodnutí byl rozhodnutím nadřízeného soudu závazně určen jiný (než zákonem předepsaný) soud prvního stupně. I takový nárok nepochybně má (musí) být v meritorním rozhodnutí poměřován úpravou obsaženou v § 235 a násl. insolvenčního zákona.“* Pokud tedy není uvedeno jinak, orgán, který byl určen jako příslušný, není bez dalšího vázán právními závěry učiněnými orgánem rozhodujícím spor o příslušnost, pokud jde o věc samou.

[102] Při posuzování rozsahu závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost v případě soustavy státního zastupitelství nicméně nelze také odhlédnout od hierarchických vztahů uvnitř soustavy státního zastupitelství, zejména oprávnění udílet pokyny nejbližší nižším státním zastupitelstvím k dalšímu postupu podle § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství. I rozhodnutí sporu o příslušnost je v určitém směru pokyn k dalšímu postupu, konstatující, který z článků soustavy státního zastupitelství má ve věci dále konat. Soud si je vědom, že spor o příslušnost nemusí rozhodovat nejbližší vyšší státní zastupitelství a nelze tak dospět k závěru, že půjde vždy o stejné státní zastupitelství, které by bylo oprávněno vydat pokyn. Přesto povaha vztahů uvnitř státního zastupitelství a relativně slabší význam správného určení příslušnosti státního zastupitelství by mohla svědčit i tomu, aby byl závazný i právní názor podstatný pro rozhodnutí sporu o příslušnost a nadále taková otázka nezatežovala soustavu státního zastupitelství.

[103] Závěry uvedené v bodech [97] až [99] a [101] by spíše svědčily závěru, že rozhodnutí sporu o příslušnost podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství by mělo být závazné i do nosných důvodů takového rozhodnutí, zejména jde-li o určení místní příslušnosti, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Oproti tomu závěry uvedené v bodě [100] by spíše nasvědčovaly tomu, že rozhodnutí sporu o příslušnost je závazné jen co do svého výroku a ponechává státnímu zástupci, který věc vyřizuje, aby si mohl otázku, která byla otázkou předběžnou pro rozhodnutí sporu o příslušnosti, rozhodnout i nadále nezávisle.

[104] Ani konečné vyřešení této otázky však nepovažuje kárný soud za nezbytné, aby mohl ve věci rozhodnout. Je nicméně zřejmé, že názory na rozsah závaznosti mohou být různé, přičemž soudu není známa žádná judikatura, která by se k této otázce vyjadřovala.

[105] Názor kárně obviněné, že jí zavazoval pouze výrok rozhodnutí sporu o příslušnost a mohla proto následně přezkoumat nezávisle zákonnost záznamu o zahájení úkonů trestního řízení tak byl hajitelný.

[106] Stejně tak považuje soud za hajitelný i názor, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení lze zrušit i z procesních důvodů, v daném případě tedy z důvodu, že pro týž skutek je již trestní řízení vedeno. Ať stanovisko Nejvyššího státního zástupce poř. č. 13/2003, ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k postupu státního zástupce ve vztahu k záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, tak i stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 1/2012, k důvodnosti vydání a náležitostem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, počítají s možností zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení. Uvádí, že se tak má dít jen ve velmi výjimečných situacích. Stanovisko č. 1/2012 pak mj. uvádí, že: *„Záznam lze zrušit jen pro nezákonnost vedeného trestního řízení, a tu je nutno odvozovat nikoli z formálních náležitostí záznamu, ale od neexistence důvodů pro provádění úkonů trestního řízení.“* Kárně obviněná nerušila záznam o zahájení úkonů trestního řízení z důvodu vad formálních náležitostí záznamu, ale z důvodu, že nové trestní řízení nemá být vůbec vedeno a nemají v něm být prováděny úkony trestního řízení, neboť daná trestná činnost již byla předmětem jiného trestního řízení. Tyto důvody by tedy mohly být pod důvody uváděné stanovisky podřaditelné.

[107] Na druhou stranu lze vnímat tyto pokyny i úžeji a to tak, že se o natolik výjimečnou situaci nejednalo. Jak již bylo konstatováno, stanovisko nejvyššího státního zastupitelství ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 1 SL 731/2018, nevylučuje sepsání dalšího záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, pokud je to z různých důvodů vhodné, například i jen z důvodu procesní opatrnosti, aniž by v tomto postupu shledávalo nezákonnost. V takovém případě by zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení mělo být skutečně vnímáno pouze jako zcela umělé obcházení rozhodnutí sporu o příslušnost, neboť pouze tímto nesprávným úkonem by se kárně obviněná vymanila z výroku rozhodnutí sporu o příslušnost.

[108] V souhrnu lze konstatovat, že byl hajitelný názor kárně obviněné, že jí rozhodnutí sporu o příslušnost zavazovalo jen co do svého výroku, tedy že MSZ v Brně je příslušné k úkonům trestního řízení v trestní věci podezřelého B. Jako příslušná dozorová státní zástupkyně proto vykonala dozor nad zákonností přípravného řízení a dospěla k závěru, že je vedeno neoprávněně, a proto zrušila záznam o zahájení úkonů trestního řízení. V takovém případě neexistoval žádný úkon orgánu činného v trestním řízení, který by zahájil trestní řízení (viz § 12 odst. 10 tr. řádu). Zároveň kárně obviněná zastávala názor, že trestní řízení vůči M. B. je vedeno, ale v rámci trestní věci obviněného M. Rozhodnutí sporu o příslušnost ji tak nezavazovalo, neboť trestní věc podezřelého B. již neexistovala. Obdobně byl však hajitelný i názor opačný, tedy že rozhodnutí sporu o příslušnost bylo i nadále závazné, neboť kárně obviněná jen zcela formálně a uměle ukončila trestní řízení.

IV.C.4 Závaznost pokynu vedoucí státní zástupkyně v dané věci

[109] Pokyn vydaný vedoucí státní zástupkyní dne 5. 11. 2018 se opíral o závěr, že je nutné řídit se pravomocným a vykonatelným rozhodnutím sporu o příslušnost, podle něž je MSZ v Brně místně příslušné k úkonům trestního řízení ve věci podezřelého M. B.

[110] Jak bylo rozebráno shora v části *IV.C.3 Rozsah závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost*, podle soudu je obhajitelný jak názor kárně navrhovatelky, že rozhodnutí sporu o příslušnost je závazné i co do svého odůvodnění, tak i názor kárně obviněné, že je závazný pouze výrok rozhodnutí, a po zrušení záznamu úkonů trestního řízení tak již neprobíhalo žádné trestní řízení, k němuž se rozhodnutí sporu o příslušnost vztahovalo.

[111] Jak již bylo uvedeno v bodě [80], kárný soud v kárném rozhodnutí ve věci Soni Bednářové I. dovodil, že možnost odmítnout splnit pokyn vedoucího státního zástupce podle § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství z důvodu jeho nezákonnosti je vyhrazeno pro naprosto zásadní právní, skutkové či procesní otázky, jejichž posouzení bude mít podstatný vliv na výsledek trestního řízení. Naopak nemá mít místo v případě nepodstatné právní polemiky či řešení nevýznamných sporů o správnost či vhodnost postupu při vyřizování jednotlivých trestních věcí.

[112] Podmínky pro odmítnutí splnění pokynu v této věci nebyly z objektivního pohledu naplněny. Pokyn vydaný vedoucí státní zástupkyní vycházel z právního názoru, který byl hajitelný. Jeho uposlechnutí by pro věc s velmi vysokou pravděpodobností nemělo žádné zásadní dopady. Jak bylo totiž uvedeno shora, i pokud by objektivně MSZ v Brně nebylo místně příslušné, nemělo by to mít bezprostředně žádný zásadní vliv na zákonnost řízení (viz zejména body [98] a [99]). Soud nesouhlasí ani s obhajobou kárně obviněné poukazující na to, že se ve své podstatě jednalo o pokyn k nestíhání trestné činnosti, který by bylo na místě odmítnout. Je pravda, že pokud byly její závěry správné, pak opětovným formálním zahájením úkonů trestního řízení došlo k oddálení okamžiku zahájení trestního stíhání, ačkoliv již mohly být splněny podmínky pro jeho zahájení dle § 160 tr. řádu. V projednávané věci je však evidentní, že by takové oddálení velmi pravděpodobně nebylo nijak výrazné. Naopak případné odmítnutí splnění pokynu nadřízeného státního zastupitelství ze strany MSZ v Brně a s tím spojené odejmutí věci a jeho vyřízení ze strany KSZ v Brně mohlo vést k delším průtahům v řízení. Stejně tak nebylo zřejmé, že by i případná nutnost obstatat ty důkazy, které by nemusely být použitelné z trestní věci obviněného M., měla být spojena s nějakými mimořádnými obtížemi, které by ohrožovaly důkazní situaci státního zástupce u soudu. Případné opětovné vyžádání bankovních informací podle § 8 odst. 2 tr. řádu by znamenalo jen jistou časovou prodlevu. U většiny dalších důkazů není zřejmé, že by je nebylo možné použít i z předchozího řízení, případně by je nebylo možné znovu vyžádat. Teoreticky si samozřejmě lze představit i takový pokyn k zahájení úkonů trestního řízení, který by ve svých důsledcích mohl znamenat zmaření trestního stíhání. Kárný senát však

neposuzuje hypotetické situace, ale konkrétní projednávanou věc a v té takové důsledky nehrozily.

[113] Pokyn vedoucí státní zástupkyně se netýkal stěžejní otázky, která by ovlivňovala další trestní stíhání či nestíhání M. B. a nebyl zjevně nezákonný. Kárně obviněná jej tedy měla uposlechnout.

[114] Podstatné pro věc není ani to, že podmínky pro odmítnutí splnění pokynu byly upřesněny výkladem § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství až kárným rozhodnutím ve věci Soni Bednářové I., které bylo vydáno až poté, co kárně obviněná odmítla splnit pokyn v nyní projednávané věci. Vlastností každé právní normy je určitá míra obecnosti, která ji umožňuje aplikovat na skutkově různé situace a je to zpravidla právě soud, který výklad upřesňuje. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 1. 2015, Rohlena proti České republice, č. stížnosti 59552/08, v němž soud mimo jiné uvedl: *„V každém právním systému, ať už je zákonné ustanovení, včetně ustanovení trestního práva, formulováno jakkoli jasně, bude nevyhnutelně existovat prostor pro soudní výklad. Vždy bude třeba objasnit nejasné otázky a přizpůsobit se změnám situace. Nadto jistota, jakkoliv je velmi žádoucí, jde občas ruku v ruce s přílišnou nepružností; právo se tudíž musí umět přizpůsobit změnám situace (Kafkaris, č. 21906/04, rozsudek velkého senátu ze dne 12. 2. 2008, § 140). Účelem rozhodování svěřeného soudům je právě rozptýlení možných přetrvávajících nejasností ohledně výkladu právních norem (tamtéž). Mimoto je v právní tradici smluvních států Úmluvy pevně zakotveno, že judikatura jako pramen práva nezbytně přispívá k postupnému vývoji trestního práva (Kruslin proti Francii, č. 11801/85, rozsudek ze dne 24. 4. 1990, § 29). Článek 7 Úmluvy nelze vykládat tak, že zakazuje postupné vyjasňování pravidel trestní odpovědnosti soudním výkladem, avšak s tím, že výsledek bude slučitelný s podstatou protiprávního jednání a dostatečně předvídatelný ...“.*

IV.D Podmínka selhání jiných prostředků dohledu a řízení

[115] Jak poukázala i kárně obviněná, judikatura kárných senátů vychází dlouhodobě z toho, že kárnou odpovědnost lze dovozovat pouze v závažných případech, v nichž nepostačuje uplatnění mechanismů dohledu a řízení v soustavě státního zastupitelství (viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2010, čj. 12 Ksz 3/2010 - 83, nebo stěžovatelkou zmiňované rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 4/2016). V rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 3/2010 kárný senát dovodil, že střet názorů vedoucího státního zástupce s jemu podřízeným státním zástupcem o odbornou správnost a pečlivost se bude pravidelně vymykat materiálnímu dosahu kárného provinění a v rámci kárného řízení bude možné posuzovat jen opravdu výjimečné excesy, neboť v opačném případě by celá soustava státních zastupitelství se všemi řídicími pracovníky a jejich nástroji k řídicí a dohledové činnosti mohla jednoduše přenášet nedostatky vnitřní komunikace na kárný soud, což není smyslem kárného řízení.

[116] Ve stěžovatelkou zmiňovaném rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 4/2016 se kárný soud vyjadřoval i ke kárné odpovědnosti za neuposlechnutí pokynu, přičemž uvedl, že: *„Z materiálního hlediska je nutné posuzovat kárnou odpovědnost státního zástupce také v případech nesplnění pokynu vedoucího státního zástupce. Je sice nepochybné, že podle § 12e zákona o státním zastupitelství je vedoucí státní zástupce v rámci výkonu vnitřního dohledu oprávněn dávat pokyny k postupu při vyřizování věcí státním zástupcům, kteří jsou povinni se jimi řídit, vyjma pokynu nezákonného. Nicméně jestliže nesplnění takového závažného pokynu nemá žádný nežádoucí vliv na průběh trestního řízení nebo danou trestní věc negativně ovlivňuje pouze nepatrně, neobrožuje vážnost a důvěryhodnost soustavy státních zastupitelství a není výrazem znevažování řídicí role a autority nadřízeného státního zástupce, pak se jedná pouze o formální porušení povinností státního zástupce, které nedosahuje větší intenzity a závažnosti nutné pro naplnění znaků skutkové podstaty kárného provinění. Při opačném přístupu vedoucího ke kárnému postihu za jakékoliv nesplnění pokynu vedoucího státního zástupce by se postupně státní zastupitelství stalo souborem anonymních, nesamostatných a neodpovědných úředníků, kteří by jen vyčkávali na instrukce svých nadřízených a jejichž jedinou snahou by bylo tyto úkoly svědomitě plnit. Proto i při vědomí skutečnosti, že vztahy uvnitř každého článku soustavy státních zastupitelství nutně vyžadují*

prvky hierarchie a subordinace, je nutné považovat za kárné provinění jen takové nesplnění pokynu vedoucího státního zástupce, které má povahu excessu při plnění povinností státního zástupce. Pouze v takovém případě by se jednalo o natolik závažné a hrubé porušení povinností státního zástupce, že by nepostačovala náprava vnitřními mechanismy státního zastupitelství a muselo by se přistoupit k jeho postihu v kárném řízení.“ Závěry v tomto rozhodnutí nejsou plně přenositelné na nyní projednávanou věc, neboť neuposlechnutí pokynu by v nyní posuzované věci mohlo být považováno i za znevažování řídicí role a autority nadřízeného státního zástupce, zejména s ohledem na předchozí gradování sporu mezi vedoucí státní zástupkyní a kárně obviněnou. Nicméně bylo zdůrazněno, že i v případě neuposlechnutí pokynu má postih v kárném řízení nastupovat až tehdy, kdy selhala náprava vnitřními mechanismy státního zastupitelství a bylo poukázáno na samostatnost a odpovědnost jednotlivých státních zástupců, kteří nemají pouze vyčkávat na instrukce vedoucích státních zástupců.

[117] Je také na místě poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené ve shora citovaném rozsudku ve věci odvolání V. R. V něm soud poukázal opět na samostatnost a odpovědnost jednotlivých státních zástupců, ale i na povinnost vedoucího státního zástupce dodržet při udělení pokynu princip odbornosti. Soud v daném rozsudku mj. uvedl: „[130] *Státní zástupci sice nepochybně nemají tak silné záruky nezávislosti jako soudci a princip nezávislosti se v rámci jejich činnosti často a nelehce střetává s principem subordinace, je však třeba mít na paměti, že to nemají a nemohou být bezvládné neodpovědné loutky v rukou svých nadřízených, ale nebojácní profesionálové reprezentující veřejný zájem, kteří se v případě pochybností o zákonnosti či správnosti konání svého nadřízeného mohou (a mají) takovému pokynu shora vzepřít. Mají-li být schopni úspěšně plnit svou základní funkci, tedy vést boj se zločinem, musí být kromě odbornosti vybaveni i takovými osobními vlastnostmi, jakými jsou mezi jinými zvláště rozhodnost, statečnost a odvaha. Tuto výbaru nesmí odkládat ani v případě, že dojdou k závěru, že pokyn nadřízeného v konkrétní věci není správný. Plnění společensky významné role veřejného žalobce nemůže ustoupit u jednotlivého státního zástupce ani v situaci, kdy si svým postojem (snad) způsobí těžkosti na pracovišti či v další kariéře. ... [133] Právě řečené neznamená potlačení role vedoucího státního zástupce jakožto orgánu vnitřního dohledu nad činností jednotlivých státních zástupců působících u tohoto státního zastupitelství. Jde jen o to, aby mezi pravomocí a odpovědností existovala rovnováha. Zásady vedoucího státního zástupce do činnosti jednotlivých dozorových státních zástupců by měly mít především systémový charakter, počínaje vytvářením pracovních podmínek, perfektní organizací práce, dohledem nad plynulostí řízení, zákonností prováděných úkonů, eliminací průtahů, provádění pokynů nadřízeného státního zastupitelství. **Hodlá-li vedoucí státní zástupce udělit pokyn dozorovému státnímu zástupci při výkonu působnosti, musí tak činit s vědomím, že tím „vstupuje“ na jeho místo a vztahují se na něj veškeré požadavky stanovené zákony, tedy již zmiňovaná odbornost a transparentnost jakožto základní předpoklady pro důvěryhodnost orgánů veřejné žaloby.**“ Soud tedy dovodil nejen požadavek odbornosti uděleného pokynu, ale i jeho transparentnosti.*

[118] I ze shora citovaných rozhodnutí je zřejmé, že ačkoliv je státní zastupitelství budováno i na hierarchickém principu, nelze pominout významné postavení řadových státních zástupců. Stejně jako na jakémkoliv jiném pracovišti je ideální stav ten, ve kterém podřízení poslouchají pokyny nadřízených ne pouze kvůli tomu, že to jsou jejich nadřízení, ale zejména z toho důvodu, že sami považují vydané pokyny za správné a ztotožňují se s nimi. Nezbytným předpokladem takového stavu je to, že podřízení rozumí, proč jim jsou pokyny vydávány a vedoucí je ochoten vyslechnout jejich názor a buď jej přijmout, nebo jim být schopen vysvětlit, proč je lepší řídit se jeho názorem. Jen tak lze naplnit požadavek odbornosti a transparentnosti uděleného pokynu. Ostatně, jak upozornila kárně obviněná, i odůvodnění pokynu obecné povahy o pokynu uvádí k čl. 8, že vedoucí státní zástupce může přesvědčit dozorového státního zástupce o správnosti svého právního názoru. K tomu aby jej mohl přesvědčit je však samozřejmě nezbytné, aby dozorový státní zástupce názory vedoucího státního zástupce znal.

[119] Kárně obviněná již v opatření zrušujícím záznam o zahájení úkonů trestního řízení uvedla základní důvody, pro které byla přesvědčena, že v trestní věci obviněného M. byl prověřován i M. B. KSZ v Brně na tuto argumentaci v zápisu o výkonu instančního dohledu ze dne 29. 5. 2018 reagovalo. Konstatovalo, že kárně obviněná svévolně obešla závěry rozhodnutí sporu o místní příslušnost a poukázalo na výjimečnost opatření zrušujícím záznam o zahájení úkonů trestního řízení, jakož i na to, proč se domnívá, že trestná činnost M. B. nebyla předmětem prověřování v trestní věci obviněného M. V podnětu VSZ v Olomouci k výkonu dohledu nad dohledem z 20. 7. 2018 kárně obviněná velmi podrobně polemizovala se závěry KSZ v Brně týkajícími se toho, proč trestní věc obviněného M. zahrnovala i trestnou činnost M. B. Poukázala na trestní oznámení věřitele, vymezení skutku v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a na téhož poškozeného, který podával trestní oznámení. Upozornila i na možnou problematickou procesní použitelnost doposud opatřených důkazů a na to, že již v roce 2016 byl v trestní věci obviněného M. shromážděn dostatek důkazů pro zahájení trestního stíhání M. B. Poukázala i publikovaný názor Nejvyššího státního zastupitelství týkající se zachování stejné příslušnosti i po vyloučení určité věci a na stanovisko nejvyššího státního zástupce poř. č. 1/2012 k důvodům pro zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, přičemž je považovala za naplněné. Podrobně se vyjádřila i k rozsahu závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost s tím, že vysvětlila, proč považuje za závazný pouze výrok rozhodnutí, který se však vyčerpал tím, že jako místně příslušná státní zástupkyně zrušila záznam o zahájení úkonů trestního řízení. VSZ v Olomouci sice potvrdilo závěry KSZ v Brně, ale nijak konkrétně nereagovalo na podrobnou argumentaci kárně obviněné. Navíc je i otázka, nakolik mu to příslušelo, pokud mělo v souladu s § 2 odst. 1 jednacímho řádu státního zastupitelství v rámci výkonu dohledu nad dohledem zaměřit svou pozornost pouze na hodnocení úrovně a účinnosti dohledu, přičemž zákonnost postupu, který byl předmětem výkonu původního dohledu, by mohlo přezkoumat, jen stanoví-li tak zvláštní zákon. S argumenty kárně obviněné se žádným způsobem nevypořádal ani pokyn KSZ v Brně ze dne 18. 10. 2018, který pouze stručně konstatoval, že závěry KSZ v Brně potvrdilo jako správné i VSZ v Olomouci. Kárně obviněná ve svém návrhu na odmítnutí splnění pokynu KSZ v Brně ze dne 25. 10. 2018 zopakovala argumentaci uvedenou v podnětu k VSZ v Olomouci, včetně argumentace, proč již rozhodnutí sporu o příslušnost nemá žádné účinky s ohledem na aktuální stav věci. V návrhu též kárně obviněná výslovně uvedla, že pokud je vedoucí státní zástupkyně oprávněna k výkonu vnitřního dohledu, pak ji žádá, aby se podrobně a řádně vypořádala s analýzou důkazní situace a právní argumentací kárně obviněné a předložila svou právní argumentaci. Ani v záznamu o provedení dohledu z 5. 11. 2018 vedoucí státní zástupkyně nereagovala na konkrétní argumentaci kárně obviněné, navíc, i pokud by tomu tak bylo, kárně obviněné nebyl tento záznam předložen k prostudování. Pokyn vedoucí státní zástupkyně z 5. 11. 2018 pouze jednou větou konstatuje, že shledala, že je nutné řídit se pravomocným a vykonatelným rozhodnutím sporu o příslušnost.

[120] Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že ačkoliv kárně obviněná předložila již v rámci podnětu k výkonu dohledu nad dohledem VSZ v Olomouci podrobnou argumentaci, proč se domnívá, že závěry dohledu KSZ v Brně z května 2018 jsou chybné, nikdo z následně se vyjadřujících orgánů struktury státního zastupitelství na její argumentaci nereagoval a nevysvětlil jí, proč jsou její názory nesprávné, nebo minimálně to, proč jsou hajitelné i názory odlišné. Argumenty předkládané kárně obviněnou byly hajitelné a podrobně odůvodněné. Nejednalo se tedy o na první pohled chybné argumenty. Vzhledem k tomu, že pokyn vedoucí státní zástupkyně, za jehož neuposlechnutí by mohla být kárně obviněná shledána vinou kárným proviněním, vychází ze závaznosti rozhodnutí sporu o příslušnost, bylo na místě, aby bylo reagováno alespoň na závěry kárně obviněné, proč toto rozhodnutí již další účinky nemá.

[121] Bez uvedení argumentace, proč je názor dozorového státního zástupce chybný, případně proč názor vedoucího státního zástupce je třeba považovat také za hajitelný, má dozorový státní zástupce velmi omezené možnosti, jak posoudit, zda může odmítnout splnit pokyn v souladu

s § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství. To neznamená, že by vedoucí státní zástupce musel vždy jakékoliv svoje pokyny podrobně odůvodňovat. Již z textu § 12e odst. 2 zákona o státním zastupitelství je zřejmé, že pokyny vedoucího státního zástupce mohou být vydávány dokonce pouze ústně a tudíž zcela neformálně, což jim neupírá jejich závaznost. Pokud je však zřejmé, že mezi vedoucím státním zástupcem a dozorovým státním zástupcem vzniká názorový spor na zákonnost názorů vedoucího státního zástupce ve věci, mělo by být prvořadou snahou vedoucího státního zástupce, aby dozorového státního zástupce přesvědčil, že jeho názor je minimálně hajitelný a to ať neformálně nebo vydáním formálního odůvodněného pokynu podle § 12e odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Po zvážení argumentů vedoucího státního zástupce totiž může dozorový státní zástupce uznat zákonnost pokynu a splní jej.

[122] I v nyní projednávané věci nelze rozhodně vyloučit, že by kárně obviněná pokyn uposlechla, pokud by jí byly předestřeny argumenty, proč se vedoucí státní zástupkyně domnívá, že rozhodnutí sporu o příslušnost má i nadále účinky i přes argumenty kárně obviněné, nebo pokud by tato argumentace byla obsažena v závěrech K SZ v Brně, případně i VSZ v Olomouci, na které by mohla vedoucí státní zástupkyně odkázat. Jak vyplynulo z dokazování, kárně obviněná v minulosti postupovala i podle neformálních doporučení, pokud ji argumentačně přesvědčily. O tom svědčí i to, že vůči kárně obviněné bylo využito formalizovaného pokynu pouze ve třech případech a nejde tedy o nějaké hromadné svévolné setrvávání na svých názorech za každou cenu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že při hromadném požadování odůvodňování jakýchkoliv pokynů ze strany podřízených státních zástupců by mohlo dojít k paralyzování řídicí pravomoci vedoucích státních zástupců a nešlo by tedy takový postup požadovat. Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo.

[123] Pokud tedy soustava státního zastupitelství nevyvinula snahu vysvětlit kárně obviněné, proč jsou odlišné názory na další postup ve věci správné i přes vznesené argumenty kárně obviněné, je to třeba považovat za nevyužití možností nápravy vnitřními mechanismy státního zastupitelství a neuposlechnutí pokynu v této situaci nelze považovat za kárné provinění.

[124] Požadavky na odůvodnění pokynu jsou o to více na místě, pokud byly úkony původně aprobovány náměstkem kárné navrhovatelky, případně dokonce projednány s kárnou navrhovatelkou. Jak bylo uvedeno shora v bodě [86], samotná skutečnost, že úkon byl aprobován nadřízeným, nesníma z dozorového státního zástupce odpovědnost za učiněný úkon. Na druhou stranu lze považovat za o to více legitimní požadavek řadového státního zástupce, aby mu byl řádně odůvodněn udělený pokyn, který je v rozporu se závěry vyjádřenými v jím dříve provedených úkonech, které byly vedoucím státním zástupcem nebo jím pověřeným státním zástupcem bez výhrad aprobovány.

V. Závěr

[125] Kárný senát Nejvyššího správního soudu tedy dospěl k závěru, že skutek, pro který byl podán kárný návrh, není kárným proviněním, a proto podle § 19 odst. 2 zákona o kárném řízení kárně obviněnou kárného obvinění zprostil. Neuposlechnutí pokynu nadřízeného státního zastupitelství dozorovým státním zastupitelství totiž nemůže být samo o sobě kárným proviněním bez dalšího a pokyn vedoucí státní zástupkyně ani předchází závěry dohledu K SZ v Brně a VSZ v Olomouci nereagovaly na argumentaci kárně obviněné a v této situaci nedosáhla intenzita porušení povinností státní zástupkyně intenzity kárného provinění.

[126] Podle § 19 odst. 3 zákona o kárném řízení *jestliže senát kárně obviněného zprostil podle odstavce 2, má kárně obviněný nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Senát rozhodne o tomto nároku ve svém rozhodnutí podle odstavce 2 nebo, je-li třeba provést další šetření, rozhodne o nároku kárně obviněného na náhradu nákladů samostatným rozhodnutím.*

[127] Kárně obviněnou obhajoval advokát. K účelně vynaloženým nákladům tak patří výdaje právního zastoupení. Zástupce kárně obviněné učinil celkem 7 úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kárnému návrhu) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT, tři úkony spočívající v účasti na jednání dne 16. 10. 2019, a to za každé dvě započaté hodiny [§ 11 odst. 1 písm. e) AT], a dva úkony představující další poradu s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) AT], které doložil. Za každý úkon právní služby náleží zástupci kárně obviněné mimosmluvní odměna ve výši 1 500 Kč [§ 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bodem 4. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 1 800 Kč, celkem tedy 12 600 Kč.

[128] Součástí účelně vynaložených nákladů je i náhrada cestovních výdajů spojená s cestou z Pardubic do Brna a zpět (§ 13 odst. 4 AT) na jednání dne 16. 10. 2019. Vzdálenost sídla zástupce kárně obviněné a Nejvyššího správního soudu je 148 km a jízda trvá zhruba 2 hod. a 10 minut. Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, náleží zástupci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 4,10 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu se určí dle průměrné ceny automobilového benzínu 95 oktanů 33,10 Kč dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 440/2016 Sb. a kombinované spotřeby určená z údajů technického průkazu, která je 6 l na 100 km. Náhrada cestovních výdajů činí celkem 1 801 Kč ($4,10 \times 2 \times 148 + 33,10 \times 2 \times 148 \times 0,06 \doteq 1801$). Dle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 AT náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou na úkon v místě, které není sídlem zástupce, v celkové výši 1 000 Kč ($2 \times 5 \times 100$ Kč).

[129] Zástupce kárně obviněné soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu byla daň k odměně příznána. Účelně vynaložená náhrada se tak zvyšuje o 3 234 Kč [21 % z 15 401 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů]. Celkem tedy 18 635 Kč ($3 234 + 15 401$).

[130] Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 27. 1. 2011, čj. 12 Ksz 4/2010 - 141, „[n]árok na náhradu nákladů podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, vzniká za stanovených podmínek proti státu; za stát (Českou republiku) jedná organizační složka státu - státní zastupitelství, jebož vedoucí podal návrh na zahájení kárného řízení (v případě, že by návrh podal ministr spravedlnosti, pak Ministerstvo spravedlnosti jako organizační složka státu).“

[131] V projednávané věci tedy za stát, vůči kterému má kárně obviněná nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů, jedná a náhradu je povinno poskytnout Městské státní zastupitelství v Brně, neboť návrh na zahájení kárného řízení podala vedoucí této organizační složky státu.

[132] S ohledem na výše uvedené kárný senát určil, že Česká republika - Městské státní zastupitelství v Brně, se sídlem Polní 41, Brno, je povinna zaplatit kárně obviněné náhradu nákladů v celkové výši 18 635 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 22. října 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců